

Kicsoda az Isten?

„Kihez hasonlítjátok Istent, milyen képet készítetek róla?...
Kihez hasonlítotok hát engem, hogy hasonló volnék?”

(Ésa 40,18–25)

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2012/1.

Kicsoda az Isten?

2. rész

Kicsoda az Isten?

2. rész

A tanulmányokat összeállította:
Vankó Zsuzsa

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó
Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A
Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.
Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020
bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu
Felelős kiadó: Szigeti Gábor
Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta
Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs
ISBN 978-963-7493-91-1
ISSN 0865-3119

2. RÉSZ • TARTALOM

Énektanulás 2012 első negyedében	6
Szombatiskolai tanulmányok gyermekeknek	7
VII. tanulmány – 2012. február 18.	
A „föltőn szerető” Isten	9
VIII. tanulmány – február 25.	
Az egy Isten – A három isteni személy egységének titka	18
IX. tanulmány – március 3.	
Kicsoda az Atya?	27
X. tanulmány – március 10.	
Kicsoda a Fiú?	36
XI. tanulmány – március 17.	
Kicsoda a Szentlélek?	46
XII. tanulmány – március 24.	
Az ember helyes viszonyulása Istenhez: szeretetszövetség, istenfélelem, Isten imádása	57
XIII. tanulmány – március 31.	
Milyen bizonyágtételre van szüksége ma a világnak Istenről?	69
Áhítatok minden napra	
Február	82
Március	83

Énektanulás 2012 első negyedévében

„Énekeljetek Istennek, énekeljetek; énekeljetek királyunknak, énekeljetek! Mert az egész föld királya Isten: énekeljetek bölcsességgel!” (Zsolt 44,7–8)

Folytatjuk a *Hitünk énekei* című könyvből a kevésbé ismert énekek megtanulását, illetve fölelevenítését. Ezúttal három éneket ajánlunk mindenki figyelmébe:

46. ének: „*Tebenned bízunk eleitől fogva...*”

47. ének: „*Én lelkem, áldjad Istent...*”

49. ének: „*A Sionnak hegyén, Úr Isten...*”

*Áldott és örömteli éneklést kíván
a zenei osztály*

Szombatiskolai tanulmányok gyermeknek

„*Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint, még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.*”
(Péld 22,6)

A felnőttek Biblia-tanulmányai mellett a kisiskolásoknak is készülnek szombatiskolai tanulmányok. Szeretettel ajánljuk mindenki figyelmébe *Az ősatyák élete* című tanulmányt: éppúgy heti hat kérdés található benne, mint a felnőttek Biblia-tanulmányában, és negyedéves felosztású. Javasoljuk a napi átvételét – ez alapot adhat a mindennapi családi áhítatokhoz. A feltett kérdések mellett érdekes feladatokat, fejtörőket, gondolkodtató kérdéssorokat is összeállítottunk, figyelembe véve a gyermekek életkori sajátosságait. Mind a tizenhárom tanulmány aranymondást is tartalmaz, amelyet érdemes naponta elolvasni, hogy gyermekeink megtanulhassák, és szívükbe plántálódjék a bibliai üzenet. Az énekek megtanulásához segítségül szolgál a *Csak nyisd ki a szíved* CD (megrendelhető a médiaosztálynál és a BIK Könyvkiadónál). A tanulmány kapható és megrendelhető a BIK-nél (a médiaosztály és a kiadó elérhetőségei e könyv hátlapján található). A *Jézus példázatai* című tanulmány is kisiskolásoknak, az *Állatok a Bibliában* pedig óvodásoknak készült.

*Örömteli közös tanulást kíván
a gyermekosztály*

A „félton szerető” Isten

¶ Milyen kéressel fordult Mózes Istenhez, és milyen kijelentést kapott válaszul? Milyenek ismerték meg Jézust is a tanítványai?

- „Mondta [Mózes Istennek]: »Kérlek, mutasd meg nekem a te dicsőségedet!« Mondta az Úr: »Megteszem, hogy az én jóságom* a te orcád előtt menjen el, és kiáltom előtted az Úr nevét...« Az Úr elvonult előtte és kiáltotta: »Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Irgalmas marad ezerízig, megbocsát hamisságot, vétket és bűnt, de nem hagyja büntetlenül.«** (2Móz 33,18–19; 34,6–7)
- „Az Ige testté lett és lakozott közöttünk. Láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1,14)

.....

.....

Isten „nagy irgalmasságú és igazságú”, Jézus is „teljes volt kegyelemmel és igazsággal”. Emberek hajlamosak a bűnt elnéző,

---

* Az eredeti héber szöveg alapján pontosított fordítás szerint.

** Pontosított fordítás szerint. A *bűnöst* szó nem található az eredeti szövegben (ezért van dőlt betűvel szedve.) Ezzel a kiegészítéssel valójában értelmetlenné válik a szöveg, mert miben állna a megbocsátás, ha a bűnös nem maradhatna büntetlen. Az alany nem változik a szövegben: a „hamisság, vétek és bűn” az, ami nem maradhat büntetlen.

befedező jóságnak értelmezni Isten kegyelmét. Isten igazsága és irgalmassága azonban nem játszható ki egymással, soha nem billen el az egyensúly az egyik vagy a másik oldalra. Isten kész megbocsátani hamisságot, vétket és bűnt, ezek de semmiképpen nem maradhatnak büntetlenül. Ezért kellett Krisztusnak helyettes áldozatként meghalnia, hogy befedezze a bűnöst a törvény ítéletével szemben.

A „féltőn szerető Isten” kifejezés is arra utal, hogy Isten csakis igazságra épülő szeretetkapcsolatban kész „együtt lakni” és együttmunkálkodni velünk, emberekkel. „Mert nem olyan Isten vagy Te, aki a hamisságban gyönyörködne, nem lakhat tenálad gonosz.” (Zsolt 5,5) A szülő is féltőn szereti gyermekét: óvni, védelmezni, távol tartani akarja őt a gonosztól.

2 Hogyan hangzik a tanulmányunk címében idézett kifejezés eredetileg, szó szerint a Tízparancsolat II. parancsolatában, és mit jelent?

- „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alatt a földön, vagy amelyek a vizekben, a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az Úr, a te Istened, féltékeny* Isten vagyok...” (2Móz 20,4–6)
- „Mondta az Úr nékem: Menj el újra, szeress egy aszszonyt, akit szeret a társa, mégis házasságtörő, amint az Úr is szereti Izrael fiait, bár ők idegen istenekhez fordulnak... Kiviszem a pusztába és a szívére beszélek. Azon a napon – ezt mondja az Úr – így fogsz engem hívni: Férfjem, és nem hívsz engem többé [így]: Baáloom. Kivesztem szájából a Baálok neveit, hogy azok neve se említették többé.” (Hós 3,1; 2,13. 15–16)

* Pontosított fordítás szerint.

.....
.....
.....

Magyar nyelvünkön a *féltékeny* szónak eleve és csakis negatív jelentése van. Valójában azonban pozitív értelme is van a szónak: a házaspár igényt tartanak társuk tisztaságára, a köztük lévő szeretetkapcsolat kizárólagosságára. Károlyi Gáspár megtalálta a legszebb, legalkalmasabb megfelelőjét a bibliai gondolatnak: „féltőn szerető Isten”.

„Isten házassági kötelékhez hasonlítja a népéhez fűződő bensőséges kapcsolatot. Mivel a bálványimádás lelki parázna-ság, Isten találóan nevezi ezzel szembeni nemtetszését *féltékenységgel*.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 318. o.)

Hóseás próféta – szerencsétlen házassága folytán, hűtlen felesége megmentéséért küzdve – mélyen megértette Isten „féltékenysége” fájdalmát népe hűtlensége miatt. Együtt érzett szeretetből fakadó küzdelmével, amelyet annak érdekében vívott, hogy népe szent, igaz és tiszta legyen, és ennek nyomán helyreállíthassa vele a szeretetszövetséget.

3 Hogyan jutott kifejezésre Isten „féltő szeretete” Izráellel való bánásmódjában?

- „Fegyver száll városaira, elpusztítja zárait, felemészti őket szándékaik miatt, mivel az én népem megátalkodottan hajlandó elfordulni tőlem. Ha hívogatják is őt a magasságos [Istenhez], senki nem indul meg rajta. [De] miképpen adnálak oda, Efraim, szolgálatnálak ki, Izrael!?!...

Megesett bennem az én szívem, fellángolt minden szálamam!” (Hós 11,6–8)

• „Felgyúlt az Úr haragja népe ellen, és megutálta örökségét. Odaadta őket pogányok kezébe, és gyűlölőik uralkodtak rajtuk. Sanyargatták őket ellenségeik, és görnyedtek azok hatalma alatt. Számtalanszor megmentette őket, de ők felháborították szándékaikkal, és még mélyebben merültek bűneikbe. De rájuk tekintett a nyomorúság napján, mikor meghallgatta rimánkodásukat. Megemlékezett velük kötött szövetségéről, és nagy kegyelmessége szerint megengesztelődött. Könyörületességre indította irántuk azokat, akik őket fogva elvitték.” (Zsolt 106,40–46)

„Isten a választott nép útján áldást akart küldeni az egész emberiségnek... Isten erre a népre bízta kinyilatkoztatásait. Védőfalként vették körül őket törvényének előírásai: az igazság, a jogosság és a tisztaság örök érvényű elvei. Az alapelvek iránti engedelmesség védelmet jelentett számukra, mert óvta őket az önmagukat tönkretévő bűnös élettől... De a régi Izráel nem cselekedett Isten szándéka szerint... Az Úr Mózes által népe elé tárta hűtlenségük következményeit. Izráel időnként megfogadta Isten intéseit. Ilyenkor gazdagon áradt rájuk az áldás, és általuk a környező nemzetekre. De történelmük során sokszor elfeledkeztek Istenről... Isten atyai szeretettel hordozta népét. Kegyelmeinek kiárasztásával és visszavonásával is próbált hatni rájuk. Eléjük tárta bűneiket, és béketűréssel várta, hogy beismerjék azokat... A prófétákat, akiket Isten a bűnösök megfeddése végett küldött, gyanakodva és

gúnyolódva fogadták... Izráel elhívásáról, eredményeiről, kudarcairól beszéltek a letűnt századok során végig a próféták, akiket Isten küldött egyházához.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 10–13. o.).

Isten nem tűrte el népe bűneit, hűtlenségét, de ha magukba szálltak – ha bűneiket őszintén belátva bocsánatáért és szabadításáért esedeztek –, megszánta őket. A megátalkodott hűtlenség azonban tragédiához, a velük kötött szövetség felbontásához vezetett végül. Intelem ez Isten mai egyházának is. Teremtőnk „féltőn szerető” Isten ma is. Hosszútűrése és kifoghatatlan szeretete nem jelenti igazságszeretete és büngyűlölete feladását vagy meggyengülését.

4 Hogyan mutatkozott meg Isten „féltő szeretete” egyéni vonatkozásban is, például Dáviddal való bánásmódjában?

• „Mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az Úr, Izraelnek Istene: Én kentelek fel téged, hogy király légy Izrael felett, és megszabadítottalak téged Saul kezéből... Miért vetted meg az Úr beszédét, oly dolgot cselekedvén, amely utálatos öelötte? A hitteus Uriást fegyverrel ölted meg, és a feleségét magadnak vetted feleségül, magát pedig az Ammon fiainak fegyverével ölted meg... Ezt mondja az Úr: Íme, én éppen a saját házadból bocsátok reád csapásokat... Mondta azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! Mondta Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni. Mindazonáltal, mivel alkalmat adtál a gyalázásra az Úr ellenségeinek e dologban, a te fiad is, aki neked lett, bizonytalannal meghal.” (2Sám 12,7–14)

„Ha Isten büntetlenül hagyta volna Dávid bűnét, s engedte volna nyugodtan és békésen uralkodni, miután áthágta az isteni parancsolatokat, akkor a kételkedők és hitetlenek úgy hivatkozhattak volna Dávid történetére, mint amely szégyenfoltja a Biblia vallásának. De azokkal a tapasztalatokkal, amelyeken Dávidnak át kellett mennie, az Úr megmutatja, hogy Isten nem nézheti el és nem menteti a bűnt. Sőt, Dávid története lehetővé teszi számunkra, hogy meglássuk azokat a nagy célokat is, amelyeket Isten bűnnel szembeni eljárása közben szem előtt tart, még a legsúlyosabb ítéletek közepette is, és nyomon követhetjük kegyelmes, jóakarató tervei teljesülését. Megfenyítette ugyan Dávidot, de nem pusztította el; a fenytés tüzes kemencéje megtisztít, de nem emészt meg. Az Úr azt mondta: »Ha az én rendeléseimet megtörik, és meg nem tartják parancsolataimat, akkor vesszővel látogatok meg bűnüket, és vereségekkel álnokságukat. De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és hűséges voltomban nem hazudom.« (Zsolt 89,32–34)” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 814. o.)

Figyeljük meg Isten Dáviddal való bánásmódjában a kegyelem és az igazság egységét! Féltőn szerető Istenként megbocsátott Dávidnak – megígérte neki, hogy nem veszíti el az üdvösségét, nem hal meg a kárhozat halálával, és szeretetszövetségébe is visszafogadta őt – a „négyannyit” (2Sám 12,6) azonban meg kellett fizetnie, azaz ki kellett innia az evilági következmények keserű poharát. Ezt azonban már bocsánatot nyert bűnösként élhette át, folyamodhatott azért, hogy Isten kegyellemmel elegyítse a büntetéseket. Imái meghallgatását tapasztalhatta is. Fogalmazhatunk úgy, hogy Isten vele együtt szenvedett a következmények miatt (vö. Ésa 63,9), viselte az Ő művét érintő kártételeket is, és gyámolította, segítette Dávidot ennek során.

„Sok gonosztevő mentegette már a saját bűnét Dávid bukásával, de milyen kevesen tanúsítottak a Dávidéhoz hasonló bűnbánatot és megalázkodást... Dávid bűne mély és őszinte volt. Meg sem kísérelte mentegetni bűnét... Láta Isten elleni vétkének rettenetes voltát, látta, hogy lelke beszennyeződött, utálattal fordult el bűnétől. Nemcsak bocsánatért imádkozott, hanem szívének megtisztításáért is. Dávid nem esett kétségbe és nem adta fel a küzdelmet. A bűnbánó bűnösöknek adott isteni ígéretekben a megbocsátás és elfogadás bizonyítékát látta.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 813., 800. o.)

5 Mely eseteknél nyilatkozott meg különösen szembetűnően a „féltő szeretet” Jézus földi életében?

- „Felment Jézus Jeruzsálemben. [Ott] találta a templomban az ökrök, juhok és galambok árusait, meg a pénzváltókat, amint ott ültek: kötélből ostort csinálván, kiüzte mindnyájukat a templomból, az ökröket is, a juhokat is. A pénzváltók pénzét kitöltötte, az asztalokat pedig feldöntötte. A galambárosoknak mondta: Hordjátok el ezeket innen, ne tegyétek az én Atyám házáat kalmárság házává. Megemlékeztek a tanítványai, hogy meg van írva: A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.” (Jn 2,13–17)
- Vö. Zsolt 69,10; Mt 21,12–13

„Amint [Jézus] áttekintette az udvart, arcán felháborodás, hatalom és erő tükröződött... Félelem szállta meg az egybegyűlteket. Mintha Isten ítélőszéke előtt álltak volna, vád alá helyezve, hogy tetteikért feleljenek... Azelőtt soha nem

látott hévvel és szigorúsággal borította fel a pénzváltók asztalait... Jézus nem ütötte meg őket az ostorral, de kezében az egyszerű ostor lángoló kardnak látszott... Jézus hanghordozása annyira különbözött megszokott viselkedésétől, hogy megrémültek tőle. Eszükbe jutott, hogy meg van írva felőle: »A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.« (Zsolt 69,10) ...Krisztus szánakozva nézte a félelmük miatt menekülő embereket, akik nem tudják, mi az igazi istentisztelet.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 125–128. o.)

6 Milyen figyelmeztetés szól ezek alapján mindannyiunknak, különös tekintettel Jézus visszajövetelének közelségére?

- „Ne tévelyegjetelek, Isten nem csúfoltatik meg, mert amit vet az ember, azt aratja is. Mert aki vet a testének, a testből arat veszedelmet, aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.” (Gal 6,7–8)
- „Teremjetelek hát megtéréshez illő gyümölcsöket! Ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak. A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik... Ő Szentlélekkel és tűzzel keresztel majd titeket. Szórólapát van a kezében, és megtisztítja szérűjét: gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.” (Mt 3,8–12)

„A zsidó vezetők tévesen értelmezték Isten ígéretét Izráel iránti örökkévaló jóindulatáról... A zsidók Ábrahámtól való természetes származásuk alapján igényt tartottak erre

az ígéretre. Szemet hunytak azonban az Isten által szabott feltételek fölött... »Mindezek... megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett.« (1Kor 10,11) Milyen gyakran értelmezzük tévesen Isten áldásait, és azzal áztatjuk magunkat, hogy jóságunkért kedvez nekünk! Isten nem teheti meg értünk azt, amit szeretne. Ajándékai növelnék önelégültségünket, s megkeményítenék szívünket a hitetlenségben és a bűnben... Egy fa értékét nem a neve, hanem a gyümölcse határozza meg. Ha a gyümölcs értéktelen, a név nem mentheti meg a fát a pusztulástól. János kijelentette a zsidóknak, hogy Isten előtti helyzetüket jellemük és életük határozza meg. A hitvallás önmagában értéktelen, ha életük és jellemük nincs összhangban Isten törvényével, akkor nem ők az Isten népe...

Ésaiás próféta kijelentette, hogy az Úr megtisztítja népét bűneitől »az ítélet lelkével, a megégetés lelkével« (Ésa 4,3). Az Úr így szólt Izráelhez: »Kezemet ellened fordítom, és kiolvasztom mintegy lúggal salakodat, és eltávolítom minden ólmodat.« (Ésa 1,25) A bűn számára, bárhol található, »a mi Istenünk megemésztő tűz« (Zsid 12,29). Isten Lelke megemésztja a bűnt mindazokban, akik alávetik magukat hatalmának. De ha az ember ragaszkodik a bűnhöz, azonosul is vele, akkor Isten dicsőségének, amely elpusztítja a bűnt, el kell pusztítania a bűnöst is... Amikor az emberek úgy járnak Isten elé, hogy közben szándékosan vétkeznek, elpusztulnak... Csupán Isten megjelenése is leleplezi az emberek előtt bűneiket. Csak akkor lehetnek az övéi, ha meg akarnak tisztulni a bűntől. Csak a tiszta szívűek tartózkodhatnak jelenlétében.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 78–81. o.)

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

Az egy Isten – A három isteni személy egységének titka

¶ Milyen határozott kijelentések szólnak az Írásban arról, hogy egyetlen Isten létezik a világmindenség felett – szemben az ember alkotta sokistenhittel?

- „Halld, Izrael: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr!” (5Móz 6,4)
- „Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, aminthogy van sok isten és sok úr, mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől [van] a mindenség, mi is őbenne, és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által [van] a mindenség, mi is őáltala.” (1Kor 8,5–6)

Az elsőként idézett ige héberül így kezdődik: „Sema [ejtsd: sömá] Jiszráél...” („Halld, Izráél...”) „Sema hitvallás”-ként emlegetik a zsidóság körében. Az általuk képviselt monoteizmus (egyistenhit) tömör összefoglalásának tekintik ezt az igét, amelynek jelentőségéről így ír a zsidó Tóra*-kommentár:

„Joggal foglal el központi helyet ez a néhány szó a zsidó vallásos eszmék között... A tökéletes monoteizmusnak ez a ki-

* Mózes öt könyvének neve héberül (jelentése: Törvény).

nyilatkoztatása hadüzenet volt minden politeizmus (sokistenhit)... bármely létező tárgy vagy lény, vagy természeti erő istenítése ellen. Megvetéssel utasította vissza Babilónia csillagkultuszát és démonimádását, Egyiptom állatistenítését, Görögország természetimádását, Róma császár-isteneit, valamint más pogány vallások kő, fa és kígyó bálványimádását emberáldozataikkal, érzéki szertartásaikkal, barbárságukkal és embertelenségeikkel.

A politeizmus... lehetővé teszi az erkölcsi törvények sokféleségét... Egymás mellett megfér a jog, az igazság és hűség... isteneinek fogalmával az érzéki szerelem istennőjének kultusza, a részegítő italok, a tolvajok és hazugok istenének szolgálata... Ezen az alapon nem fejlődhet ki magasabb rendű, állandó erkölcsi rendszer... Egészen más a héber monoteizmus hatása. A Mindenható egy Isten eszméjének hirdetése felszabadította az embert a természet szolgasága, a démonok, manók és szellemek félelme, az ember gyermekesen beteges képzeletének minden szüleménye alól. Azt, hogy az Isten egy... akinek a szeme tisztább, semhogy elviselné a gonosznak látását, vagy eltűrné a rosszat, etikai monoteizmushoz vezet...

A Semá [hitvallás] kizárja a dualizmust, lehetetlenné teszi két versenyző hatalom, a világosság és a sötétség elképzelését, azt, hogy a világegyetemet úgy fogjuk fel, mint örökös harc küzdőterét a jó és a rossz között. Ez volt Zoroaster vallása, az ókori Perzsia prófétájának tanítása. Az ő elképzelése messze felülmúlt minden más pogány vallást, mégis teljes ellentétben volt a világ egyetlen, magasztos Uralkodójának hitével, aki a világosságot teremtette, de egyben a sötétségben is uralkodik...

Az emberiség egységébe vetett hit is természetes következménye az Isten egységének... A politeizmus révén lehetetlen volt eljutni az »egy emberiség« fogalmához... Csakis... a monoteizmus tanításának volt az eredménye az emberiség testvériségének gondolata... A monoteizmus gondolata lett az alapja a modern tudománynak és a modern világnak... Ez írá-

nyitotta az ember figyelmét a természet egysége felé... A történelem egységének [is a monoteizmus az alapja]. Az Egy Isten... igazságos és mindenható uralkodója a világegyetemnek.”

(Joseph H. Hertz: *Mózes öt könyve és haftárák*, Budapest, 1984, 100–104. o.)

Pál apostol leszögezi, hogy az egy Istenen kívül – aki a mindenség teremtője és fenntartója – csak „úgynevezett istenek”, azaz a valóságban nem létező, emberi képzelet és akarat által alkotott istenek léteznek.

2 Hogyan szól az Írás ugyanakkor világosan arról, hogy ténylegesen három isteni személy létezik?

- „Elmenvén azért, tegyetek tanítvánná minden népet, megkeresztelvén őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.” (Mt 28,19)
- „Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége mindnyájatokkal. Ámen.” (2Kor 13,13)

.....

.....

.....

Az Ószövetségben is találunk már utalást a három isteni személyre. Ésa 63,9–10 például Isten mellett említi az Ő orcájának (színének, jelenlétének) Angyalát, azaz Követét, és szentségének Lelkét. Jellegzetesek az úgynevezett „mi”-formulák is, amelyek arra utalnak, hogy az isteni személyek mintegy tanácskoznak egymással: 1Móz 1,26; 3,22; 11,7. Az Atya és a Fiú együttes említésével is találkozunk az Ószövetségben: Zsolt 2,6–7. 12; 110,1; vö. Mt 22,41–46; Péld 30,1–6; Zak 3,2; 6,12–13; 13,6–7. Isten Lelke önállóan tevékenykedő isteni

személyként jelenik meg már az Ószövetség lapjain is: 1Sám 11,6; 16,13; Ésa 61,1; Ezék 37,9–10.

Jézus kijelentése teljes világosságot áraszt végül az isteni háromságra, mert egymás mellé állítva, egyenrangúként sorolja a három isteni személy nevét: Atya, Fiú és Szentlélek. Jelentőség-teljes, hogy a keresztség az Ő *nevükben* történjék. Akinek külön neve van, az különálló személy – a Biblia fogalomvilágában ez egyértelmű. Az Újszövetség az idézett igéken kívül másutt is utal a három isteni személyre: Mt 3,16–17; Jel 1,4–5; 1Pt 1,2.

„Három élő személye van a mennyei triónak, és akik e három nagyhatalom nevében – az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében – Krisztust élő hit által elfogadva megkeresztelkednek, azokkal együtt fognak működni ezek a hatalmak, mint a menny engedelmes alattvalóival, támogatják őket abban a törekvésükben, hogy új életet éljenek Krisztusban.”

(Ellen G. White: *Special Testimonies*, Series B., No. 7., 62–63. o.)

3 Milyen alapon állítja mégis oly határozottan mind az Ó-, mind az Újszövetség, hogy egy Isten létezik? Milyen jellegű az egység a három isteni személy között?

- „Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem.” (Jn 17,21)
- [Jézus kijelentése]: „Én és az Atya egy vagyunk.” (Jn 10,30)

Nem valamiféle metafizikai (emberi tapasztalaton túli, emberi érzékeléssel és fogalmakkal megközelíthetetlen) vagy misztikus egységet kell érteni tehát az isteni személyek közötti egységen. Erkölcsei természetű, szereteten alapuló egység ez, amely emberek által is követhető és követendő.

Ilyen egység még két egymást igazán szerető ember között sem tud megvalósulni jelenleg, mivel bűnnel, énközéppontúsággal fertőzöttek vagyunk mindnyájan. Egynek lenni egymással, amiképpen az isteni személyek egyek, valójában ezzel a felhívással egyenértékű: „Legyetek tökéletesek, amint a ti mennyei Atyátok tökéletes!” (Mt 5,48) Csakis az isteni kegyelem segítségével valósulhat meg ez a magas cél, és csak az új Földön, az újjáteremtett emberek között valósul meg majd teljességében. Mindazonáltal folyvást törekednünk kell e cél felé.

Ilyen egység azonban nem bármely emberek között, nem minden emberrel valósítható meg. Csak azok között jöhet létre, akik az isteni igazság alapelveit őszinte, belső azonosulással befogadták, és akiknek élő kapcsolatuk van Istennel a Szentlélek által. Világossá tette ezt Jézus főpapi imájában: „Ama beszédek, amelyeket nekem adtál, őnékik adtam, és ők befogadták, igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, elhitték, hogy te küldtél engem. Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tiéd... És én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek [az] igazságban. De nemcsak őértük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem, hogy mindnyájan egyek legyenek.” (Jn 17,8–9. 19–21)

„Milyen csodálatos megállapítás! A Krisztus tanítványai közötti egység egyikük személyiségét sem pusztítja el. Gondolkodásukban, célkitűzésükben, jellemükben egyek, de nem személyiségükben. Isten lelkületében részesülve, Isten törvényéhez tartva magukat, az emberek Isten természetének részesévé válnak. Krisztus élő kapcsolatára

emeli önmagával és Atyjával a tanítványait. A Szentlélek munkálkodása által az ember teljessé válik Krisztusban. A vele való egység egymás között is egységet teremt. Ez a legmeggyőzőbb bizonyíték a világnak Krisztus fenségéről, és bűntől szabadító hatalmáról.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 155. o.)

„»Amint te énbennem, és én tebenned... hogy ők is egyek legyenek mibennünk!« Csodálatos kijelentés! A Jézus Krisztus és tanítványai közötti egység nem pusztítja el sem Krisztus, sem a tanítványok egyéniségét. Szándékuk, gondolkodásuk, jellemük egy, de személyiségük nem. Isten és Krisztus is így egyek.” (Ellen G. White: *Bizonyásgtétel az egyház számára*, VIII. köt., 269. o.)

Az isteni személyek közötti egység önmagában is azt hirdeti tehát, hogy „Isten: a szeretet” (1Jn 4,8). A tökéletes szeretetben rejlik az isteni személyek közötti egység titka. Ahol egy parányi önzés sincs, hanem teljes szeretet van, ott tökéletes egység nyilatkozik meg a személyek között, az egyéniségek különbözősége mellett és ellenére is. Az isteni személyek egysége, egymáshoz való viszonya a szeretet teljességének bemutatása. Követendő minta minden értelmes teremtmény számára.

4 Miképpen nyújtanak bepillantást az Atya és a Fiú közötti egység természetébe az alábbi igék?

• „Felelt azért Jézus, és mondta nékik: Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket ő cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi. Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amiket ő maga cselekszik... Én semmit sem cselekedhetek magamtól, amint hallok, úgy ítélek... Nem a magam akaratát ke-

resem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.” (Jn 5,19–30)

• „Felelt nekik Jézus, és mondta: Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem... Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket mondok néktek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki énbennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van...” (Jn 7,16; 14,10–11)

• „Ímé egy égi hang ezt mondta [Jézus keresztségekor, majd ismét a megdicsőülés hegyén]: Ez az én szeretett fiam, akiben én gyönyörködöm.” (Mt 3,17)

Jézus olyannyira tiszteli az Atyát, hogy elismeri: mindent tőle vett, tanult. Mivel nincs benne semmi énközéppontúság, ezért nem nehéz elismernie, hogy tudománya nem az övé, és cselekedni is az Atya hatalma által cselekedett e földön. Anynyira szereti az Atyát, hogy nem a maga akaratát cselekszi, hanem az Atyáét. Az Atya viszont szereti a Fiút, és mindent megmutat, azaz feltár néki önmagából és tudományából. Anynyira egyek, hogy az Atya Jézusban él, benne lakik a lelkivilágában. Az Atya olyan ragaszkodó szeretettel szereti Jézust, mint az apa megszületett fiát, akiben örömét lelheti.

5 Milyen kapcsolat van Jézus, a Szentlélek és az Atya között?

• „Amikor eljön az igazság Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall... Ő engem dicsőít majd, mert az

enyémből vesz, és megjelenti néktek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém, ezért mondtam, hogy az enyémből vesz, és megjelenti néktek.” (Jn 16,13–15)

A Szentlélek is a tökéletes szeretet, Ő is a teljes önzetlenséget testesíti meg. A legkisebb mértékben sem tereli önmagára a figyelmet. Krisztus szavaira emlékeztet, az Ő lelki képmását rajzolja elevenen a hívő elé, az Ő jelenlétét, személyének áldott befolyását teszi valóságossá az ember lelkivilágában. Teljességgel Krisztust dicsőíti. Önmaga mintegy eltűnik a Fiú és az Atya személye mögött. Jézus azonban rögtön hozzáteszi a Szentlélekről szóló fenti kijelentéséhez, hogy mindaz, ami az Atyáé, az övé is, az Ő szeretete folytán, tehát csak ezért, csak ebben az értelemben mondta, hogy az „enyémből vesz”. Egyébként minden az Atyáé, minden tőle van, övé a dicsőség – ezt Jézus mindenkor, fenntartás nélkül, teljes mértékben elismeri. Így zárul a teljes szeretet köre, amely egybevonja, egybezárrja a három isteni személyt.

6 Milyen örömhírt tudat velünk az isteni személyek egységéről szóló tanítás? Mit jelent ez a megváltás műve szempontjából is?

• „Hirdessék, hogy igazságos az Úr, az én kösziklám, nincsen hamisság benne!” (Zsolt 92,16)

• „Akik ki vannak választva az Atya Isten előre elrendelése* szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmisségre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre...” (1Pt 1,2)

* Pontosított fordítás szerint.

Kicsoda az Atya?

Milyen jó, hogy a három isteni személy egysége önmagában szemlélteti, mi a szeretet, milyen a tökéletes szeretet! Isten, a törvényadó, tökéletes megtestesítése, példaképe annak, amit erkölcsi törvényül ad teremtményeinek.

A három isteni személy mind a teremtés, mind a megváltás művében együtt munkálkodik. A menny három Fensége együttesen fáradozik az ember megmentéséért. Mindegyiküknek megvan a maga helye és szerepe az értünk, a mi megszabadításunkért folyó küzdelemben.

---

*Az e heti adomány az Eleki Egészségházat támogatja.
– Az Eleki Egészségházban 2011-től folyamatosan fogadják azokat, akik az egyszerű, természetes gyógymódokat részesítik előnyben a gyógyulás folyamatában.*

1 Hogyan és milyen értelemben mondja az Írás, hogy az Atya a „fő” az isteni háromságon belül?

- „Krisztusnak feje az Isten.” (1Kor 11,3)
- „Az én Atyám nagyobb mindenkinél.” (Jn 10,29)

Az Atya a „fő”, a tervező, a végső irányító mind a teremtés, mind a megváltás művében, ezért viseli az Atya nevet, és ezért illeti meg – megkülönböztető értelemben – az Isten név a három isteni személy körén belül. Ez azonban nem jelenti azt, hogy emberi értelemben felette állna a másik két isteni személynek. Hiszen azt is mondja az Írás, hogy Jézus „egyenlő” az Atyával (Fil 2,5). A bűntelen lények világában a nagyság nagyobb, kiterjedtebb szolgálatot jelent (lásd: Lk 22,24–27). Nekünk nehéz ezt felfogni, mert önző emberek között a „nagyobb”, avagy a „fej” alá-fölé rendeltségként érvényesül.

2 Érintkezhet-e ember közvetlenül az Atyával?

- „Akié egyedül a halhatatlanság, aki hozzáférhetetlen világozóságban lakozik, akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat...” (1Tim 6,16)

- „Az Istent soha senki nem látta... az egyszülött Fiú, aki az Atya keblén van, ő jelentette ki őt.” (Jn 1,28)
- [Jézus kijelentése az Atyáról:] „Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok.” (Jn 5,37)
- [Az új földre vonatkozó kijelentés:] „Semmi elátkozott nem lesz többé, Istennek és a Báránynak királyi széke benne lesz, szolgálói szolgálnak néki, látják az ő arcát, és az ő neve homlokukon [lesz].” (Jel 22,3–4)

„Mindaddig, míg az ember nem lázadt fel Isten uralma ellen, szabadon érintkezhetett Teremtőjével. Ádám és Éva bűne azonban elválasztotta a földet az égtől, az ember nem lehetett többé közösségben Alkotójával.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 186. o.)

Az újjáteremtett Földön azonban ismét helyreáll a közösség Isten és az ember között, az Atya arcát is láthatják majd a megváltottak.

A „hozzáférhetetlen világosságban lakozás” azt is jelenti, hogy Isten sok vonatkozásban titok marad számunkra, míg az új Földön színről színre nem láthatjuk Őt, és nem fogjuk úgy ismerni, ahogyan Ő ismer most minket (1Kor 13,12). Mindez nem jelenti azt, hogy Isten erkölcsi lényét illetően a legcsekélyebb bizonytalanságra is okunk lenne. Bőven kaptunk annyi kinyilatkoztatást róla, hogy feltétlenül és teljesen megbízhatunk benne. Titkok csupán azért maradnak számunkra lényét illetően, mert jelenlegi állapotunkban, helyzetükben nem tudnánk felfogni.

„Kutatással az ember nem tudja kiismerni Istent. Senki ne törekedjék vakmerő kézzel félrevonni a fátylat, mely

eltakarja Isten dicsőségét... Isten könyörületét bizonyítja, hogy elrejtí hatalmát... Halandó ész nem hatolhat be a titokba, melyben a Mindenható lakik és munkálkodik. Csak azt érthetjük meg belőle, amit jónak lát kijelenteni. A józan észnek el kell ismernie a magasabb rendű tekintélyt. Szívünknek és értelmünknek meg kell hajolnia a nagy Vagyok előtt... Ami rejtve van, az az Úr, a mi Istenünk ügye, de a kinyilatkoztatott dolgok ránk és gyermekeinkre tartoznak mindörökre (5Móz 29,29). Az értelem a kimerülésig gyötörheti magát az Isten természete felőli találgatásokkal, igyekezete azonban meddő marad... Emberi ész nem foghatja fel Istent. Véges ember ne is igyekezzék megmagyarázni Őt. Senki ne engedje meg magának, hogy találgatásokba bocsátkozzék Isten természetéről. Ebben a kérdésben ékesszóló a csönd. A mindenható Isten vitán felül áll... Oly tudatlanok vagyunk Isten felől, akár a kisgyermek, de kisgyermek módjára szerethetjük Őt és engedelmeskedhetünk neki. Ahelyett, hogy természetét találgatnánk, engedelmeskedjünk inkább a szavainak.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 285., 279. o.)

3 Ki a szerzője a megváltási tervnek?

- „Megismertetvén velünk akarátának titkát az ő jó kedve szerint, melyet előre* elrendelt magában az idők teljességének rendjére vonatkozóan, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindent a Krisztusban, azokat is, amelyek a mennyben vannak, és azokat is, amelyek e földön vannak.” (Eféz 1,9–10)

* Pontosított fordítás szerint.

- „Hogy megvilágosítsam mindeneknek, miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, amely örök időktől fogva elrejtetett az Istenben, aki mindenekeket teremtett a Jézus Krisztus által.” (Eféz 3,9)

.....

.....

.....

A *rendnek* fordított szó az eredeti szövegben *oikonomia*, ami *tervet* is jelent. Az *idők teljessége* kifejezéssel Gal 4,4-ben is találkozunk: „Mikor eljött az időnek teljessége, Isten kibocsátotta az ő fiát.” Az idők teljességének rendje, terve fogalom tehát a megváltási terv történelmi menetrendjére utal. Az Írás többszörösen kijelenti, hogy a megváltás tervét Isten örök idők előtt, a világ megalapítása előtt megalkotta. Elhallgatott volt azonban ez a terv, elrejtetett Istenben, az Atyában mindaddig, amíg a bűneset be nem következett. Az Atya végére-mehetetlen bölcsességének és szeretetének bizonyossága, hogy ez a terv Őbenne megszületett, mielőtt a tragédia bekövetkezett és a szükséglet fellépett volna.

„Olyan Valaki uralkodik a mennyben, aki kezdettől fogva látja a véget – aki előtt a múlt és a jövő egyformán nyitva áll, és aki a bűn okozta sötétség és pusztítás nyomorúságain túl már látja szeretete áldásos terveinek megvalósulását. Bár »felhő és homályosság van körülötte, igazság és jogosság az Ő székének erőssége« (Zsolt 97,2). Ezt a világegyetem lakói – hűségesek és hűtlenek egyaránt – megértik majd egy napon. »Cselekedete tökéletes, mert minden útja igazság! Hűséges Isten és nem csalárd, igaz és egyenes Ő!« (5Móz 32,4)» (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, 21. o.)

4 Milyen kinyilatkoztatást közvetít az Írás az Atya szeretetéről az elveszett emberiség iránt?

- „Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)
- „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Rm 8,32)
- [Jézus kijelentése:] „Hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretél.” (Jn 17,23)

.....

.....

.....

„Nem azért volt szükség a nagy áldozatra, hogy szeretetet ébresszen az Atya szívében az ember iránt, vagy a megmentésünkre indítsa Őt. Nem, semmiképpen sem! Hiszen »úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte« (Jn 3,16). Az Atya nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem azért hozta meg ezt az áldozatot, mert szeret bennünket. Krisztus volt a Közvetítő, aki által Isten az elveszett világra árasztotta végtelen szeretetét. »Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot.« (2Kor 5,19) Az Atya együtt szenvedett Fiával. Getsemáne-kerti haláltusájában és a Golgota keresztyén a Végtelen Szeretet Forrása fizetett a megváltásunkért. »Azért szeret engem az Atya, mert leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt.« (Jn 10,17) Jézus a következőt mondta ezzel: Annyira szeretett benneteket az én Atyám, hogy még en-

gem is jobban szeret azért, mert életemet adom a megváltásotokért.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 13. o.)

Milyen hatalmas és csodálatos Jézus Krisztus kijelentése: az Atya úgy szeret bennünket, ahogyan Őt, egyszülött Fiát szereti! A Golgotán hozott áldozat a bizonyosága ennek. Mily kevéssé tudjuk felfogni e kijelentés valóságát: „Isten a szeretet.” (1Jn 4,8) Van-e alapja, értelme bármilyen esetben is kételkedni Isten szeretetében, jóakaratóban és könyörületében, miután Fiát is odaáldozta a megmentésünkért?

„Ábrahámnak... azért kellett elviselnie a lelki gyötrelmet e félelmetes próba sötét napjaiban, hogy saját tapasztalata által megértsen valamit abból a hatalmas áldozatból, amelyet a végtelen Isten hoz az ember megváltásáért. Semmilyen más próba nem gyötörhetne volna meg úgy Ábrahám lelkét, mint fia feláldozása. Isten gyötrelmes és gyalázatos halálra adta Fiát. Az angyalok, akik Isten Fia megaláztatásának és lelki gyötrelmének tanúi voltak, nem léphettek közbe, mint ahogy Izsák esetében megtehették. Nem hangzott el ilyen kiáltás: »Elég!« A dicsőség Királya feláldozta életét, hogy megváltsa az elbukott emberiséget. Mivel bizonyíthatná Isten jobban végtelen könyörületét és szeretetét?” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 152. o.)

5 Krisztus odaadásán kívül mi mindent tesz az Atya az ember megváltása érdekében?

- [Jézus kijelentése:] „Senki sem jöhet énhozzám, hanemha az Atya vonja őt, aki elküldött engem; én pedig feltámasztom őt az utolsó napon.” (Jn 6,44)
- „Ti pedig így imádkozzatok: Mi Atyánk!...bocsásd meg a mi vétkeinket...” (Mt 6,9–12)

- „Én vagyok az igazi szőlőtő, az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz, mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.” (Jn 15,1–2)
- .....
- .....
- .....

Sokszor úgy véljük, hogy az Atya azért távolabb van a megváltás műve részleteitől. Valahogy úgy képzeljük, hogy övé csak a terv, de nem annak megvalósítása. De miről szólnak a fenti igék? Mennyei Atyánk részt vesz abban az érzékeny munkában, hogy az egyes emberekben szomjúság ébredjen az igazság iránt, és vágy a bűntől való szabadulásra, továbbá hogy e szomjúság és vágy Krisztushoz vonzza őket. Arról is elfeledkezünk sokszor, hogy Ő bocsátja meg vétkeinket egyenként, Krisztus közbenjárása által. Milyen aprólékos munka a szőlőművesé, és az Atya „szőlőművesként” vesz részt az egyes hívők megtisztításának munkájában. Nagysága abban is megmutatkozik, hogy a nagy egész és a legkisebb teremtmények vagy részletek egyaránt figyelme és gondoskodása tárgyai.

6 Milyen tartama legyen tehát ajkunkon a „mi Atyánk” megszólításnak?

- „Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyben...” (Mt 6,9)
- „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre, Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által.” (1Pt 1,3)

- „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene.” (2Kor 1,3)
- .....
- .....
- .....

A mennyei Atya mindenkor *Jézus Krisztus Atyja* legyen számunkra, megemlékezve arról, hogy olyan Ő, az Ő, akinek Jézus Krisztus bemutatta. Arra is emlékezzünk, hogy az Atya a mennyben van, azaz mi csak kis hangyák vagyunk hozzá képest, még akkor is, ha Ő megbecsül bennünket, és közvetlen közösségbe von magával. A mély tiszteleten kívül arra is emlékeztet ez, hogy Ő a mennyben lévén mindent megtehet, teljes biztonságban vagyunk az Ő oltalmában. (Lásd Zsolt 115,3; 56,4.)

Luther Márton a következőt írja: „Nincs még egy olyan név, amely nagyobb bizalommal töltene el minket Isten iránt, mint az »Atya« – ez édes, mélyreható és szívből jövő beszéd. Nem lenne ilyen szeretetteljes vagy vigasztaló, ha »Urat«, »Istent« vagy »Bíró« mondanánk... Aki így kezd imádkozni: »Mi Atyánk, ki a mennyben vagy«, és ezt szíve mélyéből mondja, az elismeri, hogy van egy Atyja, aki a mennyekben van, ő pedig egyedül és nyomorultul érzi magát a földön. Ebből egy olyan gyermeki szívbéli vágyódásnak kell következnie, mint aki atyja országától távol, idegenek között, nyomorban él.” (Luther válogatott művei, V. köt., Luther Kiadó, 2011, 102. o.)

„Jézus kijelentette, hogy a mindenható Isten abban az előjogban részesít bennünket, hogy Atyánknak szólíthatjuk, közeledhetünk hozzá. Értsünk meg mindent, amit ez magában foglal. Földi szülő soha nem kérlelte úgy tévelygő gyermekét, mint az a Valaki kérlel téged, aki alkotott is.

Soha szeretetteljes emberi gondoskodás nem hívogatta ilyen gyengéden a bűnét megbánó embert. Isten ott lakik minden családban, hall minden kiejtett szót. Figyel minden elhangzó imára, átéli minden lélek bánatát, csalódásait... Gondol a szükségleteinkre, és szeretete, irgalmassága, kegyelme szakadatlanul árad, hogy betöltse ezeket.

Másrészt, ha Atyánknak nevezzük Istent, ezzel a gyermekeinek ismerjük el magunkat, akiket az Ő bölcsességének kell irányítania. Neki kell engedelmességnünk hát mindenben, tudva, hogy Isten szeretete soha meg nem változik. Az Ő tervét kell elfogadnunk az életünkre nézve. Isten gyermekeiként úgy fogunk örködni Isten becsülete, jelleme, családja, munkája fölött, mint saját legfőbb célkitűzéseinken. Örömmel telik abban, hogy ápoljuk és tiszteletben tartjuk az Atyához és családja minden egyes tagjához fűző kapcsolatunkat. Örömmel elvégzünk bármilyen munkát, legyen az akármilyen szerény, amely Isten dicsőségére lehet, vagy embertársaink jólétét segíti elő.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*)

---

*Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.
– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi
vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek
megfelelően és a lehetőségekhez mérten.*

Kicsoda a Fiú?

I Mi az, ami mindvégig titok marad számunkra e földön a Fiú személyével kapcsolatban?

- „Minden teremtmény előtt született, mert őbenne teremtett minden...” (Kol 1,15–16)
- „Az Úr az ő útjának kezdetétől szerzett engem, az ő munkái előtt régen... Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem.” (Péld 8,22–24)
- „Amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta meg a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában.” (Jn 5,26)

Semmit sem tudunk arról, mit jelent az, hogy Jézus Krisztus Isten „egyszülött Fia” (Jn 3,16), hogy Ő „született”, de minden teremtmény előtt, mert általa teremtett minden. Azt sem tudjuk értelmezni, hogy az Atya adta meg néki azt, hogy „élete legyen önmagában”, azaz a halhatatlanságot.

„Ha Krisztus teremtett mindent, akkor mindenekelőtt léteznie kellett. Az erre vonatkozó szavak annyira határozottak, hogy nincs ok a kételkedésre. Krisztus a szó legmagasabb értelmében Isten volt. Az örökkévalóság óta Istennél volt, Isten volt... Jézus Krisztus, Isten isteni Fia az örökkévalóság óta külön személyiségként létezett, mégis egy volt az Atyával... Világosság és dicsőség rejlik

abban az igazságban, hogy Krisztus már a Föld alapjainak lehelyezése előtt egy volt az Atyával. Sötét helyen világító mécses ez, amely betölti a homályt isteni eredetű dicsőséggel. Ez a végtelenül titokzatos igazság más titokzatos és egyébként megmagyarázhatatlan igazságokat világít meg, miközben maga is megközelíthetetlen, felfoghatatlan világosságba van burkolva.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 142. o.)

„Vannak dolgok, melyekkel kapcsolatban érvelnünk kell, s vannak más kérdések, amelyeket nem szabad megvitatnunk. Istent illetően, hogy ki Ő, hol tartózkodik, ékes-szóla a csend. Amikor kísért, hogy arról szólj, ki is az Isten, maradj csöndben, mert amint beszélni kezdesz erről, bizonyosan le fogod kicsinyíteni Őt. Lelkészeink legyenek igen óvatosak, hogy Isten személyét illetően ne bocsátkozzanak vitába. Titok ez, s az ellenség bizonyosan félrevezeti azokat, akik ezt a kérdést megkísérlik boncolgatni.

...Megpróbálhatjuk vizsgálgatni Teremtőnket illetően, hogy mennyi ideje létezik, hol lépett világunkba először a bűn, s mindezeket a dolgokat addig feszegethetjük, míg ajultan nem esünk össze az erőlködéstől, mégis, mindezen túl is ott van a végtelenség. Nem tudjuk felfogni... Mint tudhatna bármit is erről a véges ember? Úgy kell vennünk Isten szavát, amint olvassuk, és úgy kell értékelnünk, amint van.” (Ellen G. White: *Sermons and Talks – Igehirde-tések és beszédek*, I. köt., 211., 42. o.)

2 Milyen kijelentéseket olvashatunk a 2. zsoltár messiási jövendölésében is Jézus Krisztus személyéről és az Atyához fűződő kapcsolatáról?

- „Törvényül hirdetem, az Úr mondta nekem: Én fiam vagy te, ma szültelek téged. Kérd tőlem, és odaadom né-

ked a pogányokat örökségül, birtokodul pedig a föld határait.” (Zsolt 2,7–8)

• „Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál. Mert kinek mondta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, ma szültelek téged.” (Zsid 1,4–5)

• „Hirdetjük nektek az atyáknak tett ígéretet, hogy Isten azt betöltötte nekünk... feltámasztván Jézust. Mint a második zsoltárban is meg van írva: Én Fiam vagy te, ma nemzettelek téged.” (Ap csel 13,32–33)

„Ez az ige Jézus mindenható voltát jelenti ki. A világ Alkotójaként és törvényes Uralkodójaként tárja őt a Biblia kutatója elé. A Zsidókhöz írt levél első fejezete szembeállítja az angyalok és Krisztus helyzetét. Isten angyalokra nem vonatkozatható szavakat szólt Krisztusról.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 212. o.)

A 2. zsoltár nyilvánvalóan a Messiásról szóló jövendölés. A 2. versben említett *Felkent* az eredeti héber szövegben *Messiás*. A 7. versben szereplő különleges kijelentést az Újszövetség egyrészt úgy értelmezi, hogy Jézus származásánál fogva több a teremtményeknél, magasabb rendű az angyaloknál is. Másrészt Krisztus feltámadására is utal a szóban forgó kijelentésmód. Jézust mintegy újra „szülte” az Atya, amikor a halálból, a valóságos nem létezésből feltámasztotta. Egy másik ószövetségi messiási jövendölés – Mik 5,2 – szerint a Messiás „származása eleitől fogva, öröktől fogva” való.

Csak Isten országában, a megváltott emberek számára tárul majd fel, hogy mi áll e kifejezések mögött. Jelenleg sorompót, tilos táblát állít minden emberi okoskodás elé 5Móz 29,29 ki-

jelentése: „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mieink és a mi fiainké mindörökké...” Egyetlen nemzedék sem tudja feltárni mindazt a kincset, igazságot és isteni bölcsességet, amelyet a Szentírás kinyilatkoztatásai tartalmaznak. Mindig marad kutatni, felfedezni, megérteni való ige a következő nemzedéknek is. Erre kell fordítanunk figyelmünket és érdeklődésünket, nem pedig a titkok zárt ajtajának felnyitásával próbálkozni, ami csakis arra ad alkalmat, hogy az ősellenség félrevezessen, becsapjon bennünket.

3 Milyen különleges kifejezés érzékelteti azt, hogy a Fiú erkölcsi jelleme egészen olyan, mint az Atyáé?

• „Minekutána Isten sok rendben és sokféleképpen szólt hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólt nekünk Fia által, akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette, aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása...” (Zsid 1,1–3)

A dicsőség Istennel kapcsolatban nem földi, emberi fogalom szerint értendő. Nem dicsfényt jelent, és teremtményei hódolatát sem jelenti. Isten dicsősége az Ő tökéletes jelleme. Amikor Mózes azt kérte, hogy Isten mutassa meg neki az Ő dicsőségét, Isten azt válaszolta, hogy kijelenti számára az Ő „jószágát” (2Móz 19-ben *jóságom* található a *dicsőségem* szó helyén a héber szövegben). És ezután valóban Isten dicsőséges jelleméről kapott kijelentést 2Móz 34,5–7 szerint. Lásd ezzel kapcsolatban még a következő ígéket is: Jn 1,14; 2Kor 3,18; Kol 1,27.

2Kor 3,18-hoz kapcsolódik az alábbi magyarázó megjegyzés: „Krisztust szemlélve, róla szólva, jelleme szépségét csodálva jellemünk megváltozik, dicsőségről dicsőségre. A dicsőség jellemet jelent. Jellemről jellemre változunk át. Itt látjuk tehát, hogy Jézust szemlélve tisztulás folyamata megy végbe bennünk.” (Ellen G. White: *Sermons and Talks – Ige-hirdetések és beszédek*, I. köt. 141. o.)

Kol 1,15-ben is azt a kijelentést találjuk, hogy Jézus „képe a láthatatlan Istennek”, azaz az Atyának. A *képe* szó helyén a görög *eikon* szó áll, amelynek a jelentése: *képmás, hasonmás*. Az a döntő tudnivaló számunkra, hogy erkölcsi lényét illetően Jézus az Atya hasonmása. Sokkal fontosabb ismeret ez számunkra, mint hogy származása, fizikai értelemben vett természete titkairól szerezzünk tudást, ami ráadásul ebben az életben – mint az előbbieken rámutattunk – mindenképpen lehetetlen próbálkozás.

4 Milyen kijelentések szólnak az Írásban arról, hogy Jézus emberré lett, de eközben megtartotta istenségét is?

- „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige... Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott...” (Jn 1,1–3)
- „Krisztus mindenekfelett, örökké áldandó Isten.” (Rm 9,5)
- „Öbenne lakozik az istenség egész teljessége testileg.” (Kol 2,9)

Jézus csak az „isteni formától” üresítette meg magát testté-lételekor, amint Fil 2,5-ben olvashatjuk. Az isteni formához tartozik a mindenhatóság, azaz a teremtő hatalom, és a halhatatlanság. Az isteni lényeghez viszont a végéremehetetlen bölcsesség és az erkölcsi tökéletesség.

„Krisztusban lakozott az istenség teljessége. Az egyedüli út, melyen elérhette az embert, ha emberi léttel fedte el dicsőségét. Az angyalok tanúi voltak dicsősége elleplezésének, hogy így az istenség elérhesse az embert... Ez az a titok, amelybe angyalok kívántak betekinteni. Szerették volna tudni, hogyan élhet és tevékenykedhet Krisztus a bukott világon, hogyan elegyedhet a bűnös emberek közé. Titok volt számukra, hogy aki olthatatlan gyűlölettel utasított el minden bűnt, mégis a leggyengédebb, szánakozó szeretettel viseltetett a bűnöket elkövetők iránt.

Krisztus mit sem tehetett volna földi szolgálata idején a bukott ember megmentéséért, ha az isteni nem elegyedett volna benne az emberivel. Nem foghatjuk fel ezt a csodálatos titkot – az isteni és az emberi természet elegyedését, hiszen ez megmagyarázhatatlan számunkra. Az ember csodálkozhat és csöndben maradhat. Ennek ellenére kíválságunk, hogy az isteni természet részesei legyünk, s ezúton bizonyos fokig betekinthe-tünk e titokba...

Amikor Krisztus istenségének emberi testtel való elfedéséről gondolkozunk, helyénvaló emlékeznünk az égő csipkebokorból Mózeshez intézett szavakra: »Vesd le a sarudat, mert szent helyen állsz!« A tanuló alázatával... kell közelítenünk e kérdéshez... Krisztus egyfelől Isten tökéletes képviselője, másfelől a bűntelen ember tökéletes megtestesítője. Az Úr ekként egyesítette az istenit az emberivel.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”, 142. o.)*

5 Mit jelent az, hogy Jézus közbenjárónk az Atyánál?

- „Egy az Isten, és egy a közbenjáró is Isten és az emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében.” (1Tim 2,5–6)
- „Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki Isten jobbán van, aki esedezik is értünk.” (Rm 8,34)
- „Annakokáért Ő mindenképpen üdvözítheti azokat, akik általa járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy esedezzék értük.” (Zsid 7,25)
- „Annyiban jobb szövetségnek lett kezesévé Jézus...” (Zsid 7,22)

.....

.....

1Tim 2,5–6 kijelenti, hogy Jézus az egyedüli közbenjáró Isten és ember között, és ez az íge tartalmazza ennek az állításnak az indoklását is. Jézus azért az egyetlen lehetséges közbenjáró, mert „önmagát adta váltságul mindenekért”. Az a valaki lehet csak közbenjáró, aki helyettesként elszenvedte az emberi bűnök isteni törvény szerinti büntetését, és ezen az alapon bűnbocsánatot kérhet számunkra. Helyettes áldozata által mintegy befedezhet bennünket a törvény jogos ítéletével szemben.

„Krisztus halála olyan érv az ember javára és érdekében, amely legyőzhetetlen. A törvény büntetését Ő szenvedte el... Isten elfogadja Krisztus engedelmisségét, és a bűnös javára számítja be. Ez a módja annak, ahogyan a hitet igazságul számítja be.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1890. november 4.)

Milyen ritkán gondolunk arra, hogy Jézus imádkozik, esedezik értünk! Emberileg alig felfogható együttérzéssel, szeretettel, lelki teherhordozással végzi ezt a szolgálatot.

„Krisztus a mi Közbenjárónk az Atya jobbán... Szüntelenül számon tart minket, hiszen éppolyan szükséges, hogy megtartsan, mint amilyen szükséges volt, hogy megváltson. Ha egy percre is magunkra hagyna, Sátán ott áll, készen arra, hogy elpusztítson. Akiket Jézus Krisztus a vérén váltott meg, azokat most közbenjárása által tartja meg.” (Ellen G. White, 73. kézirat, 1890)

Jézus felelősséget vállal azért, hogy kegyelemből megigazított megváltottai életében a megszentelés munkáját is elvégzi. A maga részéről mindent megtesz azért, hogy az érdemtelenül nekünk tulajdonított igazságnak a részesévé is legyünk, és így ne legyen hiábavaló Isten irántuk tanúsított kegyelme. Micsoda felelősségvállalás ez bűnös, állhatatlan emberekért! Micsoda munkát, feladatot vállal magára Jézus a kezeségével! Ez felel meg azonban szeretetének és hűségének: akikért olyan hallatlan árat fizetett, azokat a teljes győzelemig akarja segíteni, alkalmassá akarja tenni őket az örök életre Isten országában.

6 Milyen különleges kifejezések utalnak az Írásban arra, hogy kicsoda számunkra Jézus?

- „Senki sincsen, aki velem tartana ezek ellenében, hanem csak Mihály, a ti fejedelmetek.” (Dn 10,21)
- „Abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiért áll...” (Dn 12,1)
- „Az első ember földből való, földi, a második ember, az Úr, a mennyből való.” (1Kor 15,47)

• „Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lett nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltáságul.” (1Kor 1,30)

.....

.....

.....

A *Mihály* (héberül *Mi-ká-él*, jelentése: *Ki olyan, mint Isten*) a Fiú, Jézus Krisztus neve. Ötször fordul elő a Bibliában, és csak akkor, amikor *arkangyalként*, vagyis az angyalseregek fedelmeként, Sátánnal vívott küzdelme kapcsán szól róla az Írás. Isten Fia az elesettek fedelme, aki kiáll, küzd értünk. Ő a második Ádám, egy új emberiség feje. Isten ajándékozta Őt az emberiségnek, hogy legyen nekünk „bölcsességül, igazságul, szentségül és váltáságul”.

Jézus örökké megőrzi emberi természetét. Megdicsőült Emberfiaként tért vissza a mennybe, így jelent meg János apostolnak Pátmosz szigetén, és így fog visszatérni a földre (lásd Ap csel 1,11; Jel 1,12–13; Mt 24,30).

„Krisztus a mennybe ment, s magával vitte megszentelt emberi mivoltát a mennyei udvarokba. Viselni fogja örök korokon át... Mily boldogság volt a tanítványoknak, hogy ilyen Barátjuk van a mennyben, hogy Ő képviseli ügyüket! Krisztus látható mennybemenetele megváltoztatta a mennyről formált nézeteiket és gondolataikat... Mostantól fogva a menny Jézussal függött össze, akit mindenekelőtt szerettek és tiszteltek, akivel beszélgettek és utaztak, akit még feltámadt testében is érintettek, aki reményt és megnyugvást árasztott szívükbe, s aki a szemük előtt ment a mennybe... A menny már nem tűnt bizonytalan, felfoghatatlan helynek... Most már mint jö-

vendő otthonukra tekintettek rá, ahol szerető Megváltójuk hajlékot készített számukra. Az ima új jelentőséget nyert, hiszen Megváltójukkal érintkeztek.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 159–160. o.)

„Az Üdvözítő azáltal, hogy természetünket felvette, soha el nem szakítható kötelékekkel kapcsolta magát az emberiséghez. Az örökkévalóság korszakaira egybeforrt velünk... Isten teljesen az elbukott emberiségnek adta Krisztust. Azzal biztosított bennünket változhatatlan békeszándékáról, hogy egyszülött Fia az emberi család tagjává lett, és mindörökre megtartja emberi mivoltát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 25. o.)

---

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez*

Kicsoda a Szentlélek?

I Mi jellemzi a Szentlélek személyét és munkáját?

- „A szél fúj, ahová akar, annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön és hová megy, így van mindenki, aki Lélektől született.” (Jn 3,8)
- „Amikor eljön amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. Engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek.” (Jn 16, 13–14)
- „De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan Isten Lelke lakik bennetek.” (Rm 8,9)

.....

.....

.....

A Szentlélek galamb képében szállt alá Jézusra a keresztségekor (Mt 3,16), pünkösdkor pedig tüzes nyelvek jelképében az apostoli gyülekezetre (Ap csel 2,2–4). Egyébként nem ismerjük Őt testi alakban. Láthatatlanul munkálkodik az ember lelki világában. Továbbá minden figyelmet Krisztusra irányít (Jn 16,13–14), nincs külön mondanivalója. Az Írás gyakran nevezi Őt Isten Lelkének, és Krisztus Lelkének. Ezért mindig voltak és ma is vannak olyan keresztények, akik tagadják a Szent-

lélek külön személy voltát. Sokan nem érvelve vallják ezt, hanem csak az ösztönös gondolatok és érzések szintjén vélik személytelen valóságnak a Szentlelket. Kétségtelen, hogy titokzatos számunkra a személye, a munkálkodása azonban valóságos, az eredményei is kézzelfoghatóak. Jézus a szélhez hasonlította a Szentlélek munkáját:

„A szél hallható a fák ágai között, nyomában susognak a levelek, mégis láthatatlan, és senki sem tudja, honnan jön, hová megy. Ilyen a Szentlélek munkája is a szívben. A szél mozgásával lehet a legjobban megértetni. Lehet, hogy az ember nem tudja megmondani megtérésének pontos helyét és idejét, vagy nyomon követni az összes körülményt megtérése folyamatában, de ez nem bizonyítja azt, hogy megtéretlen. Krisztus folyamatosan munkálkodik a szívben Valaki által, aki éppoly láthatatlan, mint a szél. Pici lépésekkel – a befogadó számára talán észrevétlenül – a kapott benyomások a lelket Krisztus felé vonják. Ilyen hatások érhetik az embert, ha Krisztusról elmélkedik, a Szentírást olvassa, vagy ha egy prédikátortól hallja az Igét. Egyszer csak, meghallva a Lélek szavát, örömmel adja át magát Jézusnak. Sokan ezt hirtelen megtérésnek nevezik, pedig Isten Lelke türelmes, hosszas munkájának az eredménye.

A szél láthatatlan, de olyan hatásokat kelt, amelyek láthatók és érezhetők. Ugyanígy válik nyilvánvalóvá a Lélek emberi szívben végzett munkája is az olyan ember cselekedeteiben, aki már érezte a megmentő erőt. Amikor Isten Lelke birtokba veszi a szívet, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, és feladja a gonosz cselekedeteket. Szeretet, alázat, békesség veszi át a harag, irigység, viszály helyét. A szomorúságot öröm váltja fel, és az arc a menny világosságát tükrözi. Senki sem látja a kezet, amely leemeli a terhet, nem látja a menny udvarai-

ból alászálló fényt. Az áldás akkor érkezik, amikor a lélek hitttel alárendeli magát Istennek. Ekkor az emberi szem számára láthatatlan hatalom egy új lényt teremt Isten képmására.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 136–137. o.)

2 Mely igék teszik különösen egyértelművé, hogy a Szentlélek önálló személy, még ha titokzatos és megmagyarázhatatlan is a lénye számunkra?

- „Elmenvén azért, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelvén őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.” (Mt 28,19)
- „Én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét...” (Jn 14,16–17)
- „Nekünk azonban Isten kijelentette az ő Lelke által, mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is. Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely őbenne van? Azonképpen Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Isten Lelke.” (1Kor 2,10–11)

A Szentléleknek neve van, ami önálló személyre utal, és Jézus maga sorolta fel, állította egymás mellé a három isteni személyt. Búcsúbeszédében Jézus arról szólt tanítványaihoz, hogy ön maga helyett *más* Vigasztalót küld hozzájuk a Szentlélek személyében. Nem fogalmazhatott volna így, ha a Szentlélek csupán az Ő – valamiképpen önállóan is működni képes –

lelke lenne. Jézus önmagához képest *más* Lélekről, más személyről beszélt.

A harmadik ige azt állapítja meg, hogy a Szentlélek azért tudja az Atya és a Fiú minden dolgát, „mert mindeneket vizsgál, még Isten mélységeit is”. Ez a megfogalmazás önálló, külön személyre utal. Ha nem így lenne, akkor úgy szólna az ige, hogy azért tudja a Szentlélek Isten minden dolgát, mert őbenne van. A mi lelkünk és Isten Lelke között csupán annyi a párhuzam, hogy a lélek mindent tud, a legbelső gondolatokat és érzéseket is. Ott azonban már megtörik a párhuzam, hogy a mi lelkünk azért tudja mindezt, mert mibennünk van, a Szentlélek viszont azért, mert mindent vizsgál, Isten mélységeit is.

Az a tény, hogy a Szentlélek személye titokzatos és megfoghatatlan számunkra, még nem ok arra, hogy tagadjuk önálló személy voltát. Hiszen a Szentírás másutt is, következetesen önállóan gondolkodó, érző, cselekvő személyként szól róla. A Szentléleknek „hazudhat” az ember, „megszomorítani” lehet, továbbá Ő „akar” és „cselekszik” (lásd: Ap csel 5,3–4; Eféz 4,30; 1Kor 12,11).

„Isten Lelke nem egyszerű befolyás az emberben, nem szellem abban az általános, elszürkített értelemben, ahogy gyakran használják a szót. Nem valami, hanem Valaki.” (Gustave Tophel: *Le Saint-Esprit*, Lausanne, 1899, 29. o.)

Az az egyetlen helyes magatartás részünkről a Szentlélek személyét illetően, amiről az alábbi sorok szólnak: „Nem szükséges magyaráznunk a Szentlélek mibenlétét... a Szentlélek lényege: titok. Emberek nem fejthetik meg, mert Isten nem nyilatkoztatta ki számunkra. Összehozhatnak Biblia-szövegeket és alapul vehetik emberi magyarázataikhoz, de az ilyen nézetek elfogadása nem fejleszti a gyülekezetet. Az emberi értelmet meghaladó dolgokat illetően hallgatni arany.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 40–41. o.)

3 Hogyan mutat rá az Írás a Szentlélek fő munkálkodási területeire?

- „Ha csak magára volna gondja, lelkét és lehelését magához vonná, elhervadna együtt minden test, és az ember visszatérne a porba.” (Jób 34,14–15)
- „Elfordítod orcádat, megháborodnak, elveszted a lelküket, kimúlnak és porrá lesznek újra. Kibocsátod a lelkedet, és megújulnak, újjá teszed a föld színét.” (Zsolt 104,29–30) (Lásd még: Ezék 37,1–3.9–10)
- „Ha annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeteket is az ő bennetek lakozó Lelke által.” (Rm 8,11)
- „Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakozik bennetek?” (1Kor 3,16)

A Szentlélek a természet világában is munkálkodik. Az életadás, az életfenntartás és az élet visszaadása valamiképpen általa történik minden élőre vonatkozóan. Mindazonáltal az „élet lehelte” – amely az életerőt vagy életelvet, a személytelen életet magát jelöli – és a Szentlélek nem azonos. Ez a panteizmus („minden Isten”, azaz Isten minden élőben benne van) álláspontja volna. Jób 34,14-ben sem véletlen, hogy két szó, két fogalom áll egymás mellett: „ha Lelkét és lehelését visszavonná...”

A Szentlélek azonban nemcsak fizikai életet teremt, hanem lelki életet is. Jelen tud lenni a testünkben mint „templomban”, és agyi működéseink „húrjain” keresztül belülről tud megszólítani bennünket. Gondolatokat sugall, érzelmeket formál, de mindig csak akkor, ha elfogadjuk ezt, engedünk neki a saját akaratunkkal, és együtt munkálkodunk vele.

„Krisztus nélkül nem tudjuk helyesen értelmezni a természet nyelvét. A legnehezebb és legmegalázóbb lecke, amit az embernek meg kell tanulnia: saját sikertelensége az emberi bölcsességre támaszkodásában, s a természet helyes olvasására irányuló erőfeszítéseinek kétségbevonhatatlan kudarca. Az ember a maga bölcsességével csak úgy tudja értelmezni a természetet, hogy Isten fölé emeli.

...Isten keze munkája a természetben nem maga Isten a természetben. A természet és annak jelenségei Isten jellemének egyik kifejezése... A természetet mégse tekintjük Istennek. Az ember művészi tehetsége szépséges műalkotásokat hoz létre, amelyek gyönyörködtetik a szemet. E tárgyak elárulnak valamit a tervező elgondolásából, de a tárgy, amit az ember készített, mégsem maga az ember. Nem a munkát, a munkást tartják tiszteletre méltónak. Ugyanúgy, bár a természet Isten gondolatait fejezi ki, mégsem a természetet, hanem a természet Istenét kell magasztalnunk.

...Isten mindenben, és minden Isten – ezek panteista elméletek... Sátán legkörmönfontabb csalása ez az elmélet, mely szerint Isten olyan lényeg, amely az egész természetet áthatja. Ez hamis színben tünteti fel Istent, lebecsüli nagyságát és fenségét.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 257., 263., 291. o.)

4 Hogyan tárja elénk az Írás Isten mindenütt jelenvalóságának a titkát?

- „Minden helyen [vannak] az Úr szemei, nézvéen a jókat és a gonoszokat.” (Péld 15,3)
- „Hová menjek a te Lelked elől, és a te orcád elől hova fussak? Ha a mennybe hágnak fel, ott vagy, ha a Seolba vettek ágyat, ott is jelen vagy.” (Zsolt 139,7–8)

- „Adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben, hogy lakozzék Krisztus hit által a szívetekben.” (Eféz 3,16–17)

A Szentlélek által valósul meg Isten mindenütt jelenvalósága a Földön, ezért az *Úr szemének* is neveztetik. Krisztus is általa lakozik tanítványaiban, Krisztus „bennünk lakozása” és a Szentlélek „bennünk lakozása” váltófogalmak.

„Sohasem vagyunk egyedül... Minden szavadnak, cselekedetednek tanúja van – a szent, büngyülőlő Isten. Amit mondunk, teszünk vagy gondolunk, nem kerüli el a figyelmét. Emberi fül talán nem hallja szavadat, de a mindenség Uralkodója igen... Ő a legnagyobb sötétségben és magányosságban is jelen van. Isten – akár a mindenség – mindenhol jelen van.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 72. o.)

A Szentlélek által valósul meg az, hogy „az Úr kegyelmével teljes a föld” (Zsolt 33,5). A Szentlélek ugyanis mindenütt jelen van és munkálkodik, ahol csak engednek neki.

5 Hogyan, miben érhető tetten a Szentlélek munkálkodása a szívében, lelkivilágunkban?

- „Te az igazságban gyönyörködsz, amely a vesékben van,* és bensőmben bölcsességre tanítasz engem.” (Zsolt 51,8)

* A *vese* jelképes kifejezés a Bibliában, az ember lelkivilágának jelölésére. Magyar nyelvünkben is használjuk így a *vese* szót, például: „a vesémben lát”.

- „Mint akik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva a szívükbe, egyetemben bizonyoságot tévén arról az ő lelkiismeretük és gondolataik, amelyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik.” (Rm 2,15)
- „Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál, lelkemben erő [támadt].” (Zsolt 138,3)
- „Amikor megsokasodtak bennem az én aggodásaim, a te vigasztalásaid megvidámították lelkemet.” (Zsolt 94,19)
- „Helyetted mondja a szívem: Az én orcámat keressétek!” (Zsolt 27,8)
- „Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt* jó kedvéből.” (Fil 2,13)

A költői tehetség alkalmas szavakat tudott találni Isten szívünkben végzett titokzatos munkájára: „Hallom, amint a szívemben lépked...” (Ady Endre) Isten a Szentlélek által igen sokrétű munkát végez a lelkivilágunkban. Szól a lelkiismereten keresztül: szembesít tetteinkkel, mintegy párbeszédbe elegyedik velünk, s ha szükséges, cáfolja téves gondolatainkat. Lelkierőt önt belénk, vigasztal, bátorít, Istenhez vonz, biztat, hogy méltatlanságunk ellenére is bizalommal forduljunk a Megváltóhoz. Ösztönzéseket ad akaratunknak a jóra, de nem kényszeríti. Ha ennek engedünk, akkor a véghezvitelben is segít, hogy segítségével önmagunkat felülmúlva tudjuk elvégezni a feladatunkat. Ebben áll „a lelki ajándékok” titka, gyakorlati megvalósulása.

* Javított fordítás szerint.

A Battle Creek-i kórház főorvosának írta Ellen White:
„Testvérem, neked, a sebészek a legválságosabb esetekben kellett helyállnod, s időnként félelem fogott el. Tudtad, hogy gyorsan kell dolgoznod, s e súlyos kötelességek elvégzésekor nem engedhetsz meg magadnak egyetlen rossz mozdulatot sem. Újra meg újra, teendőről teendőre kellett haladnod. Ki állt melletted, amikor a súlyos műtéteket végezted? Ki tartott meg nyugodtnak a válságokban? Ki adott gyors ítélőképességet, jó szemet, nyugodt idegeket és szakszerűséget, pontosságot? Az Úr Jézus küldte el angyalát, hogy álljon melléd, s mondja, mit kell tenned. A kezére fektette kezét. Nem te, Jézus vezette a késedet. Időnként ráébredtél erre, s csodálatos nyugalom szállt rád. Nem mertél kapkodni, mégis sebesen dolgoztál, tudtad, hogy pillanatnyi vesztegetni való idő sincs. Az Úr nagyon megáldott, Isten irányítása alatt álltál. Mások mit sem tudtak a veled levő uralkodó jelenlétről, és a te javadra írtak mindent. Híres orvosok voltak tanúi műtéteidnek, és dicsértek hozzáértésedet. Ez jól esett neked. Isten nagy tisztességben részesített, hogy megdicsőítse nevét, nem a tiédet.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 187–188. o.)

6 Hogyan nyerhetjük el a Szentlélek jelenlétét, munkálkodását, bennünk lakozását?

- „Aki hisz énbenem, amint az Írás mondja, élő víz folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig a Lélekről mondta, amelyet venni fognak az őbenne hívők.” (Jn 7,38–39)
- „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik.” (Lk 11,13)

.....
.....
.....

Szentlelket csak Krisztus közbenjárása által, az Ő megigazítása, az általa nyert bűnbocsánat nyomán kaphatunk. A Szentlélek szent isteni lény, Őrá vonatkozóan is érvényes tehát, hogy bűnnel együtt nem lakik (Zsolt 5,5). Csak tiszta templomba költözik be. Kívülről azonban munkálkodik – zörgetéssel, vonzással – minden emberért, a vétkező, tőle eltávolodott hívőért is. „Lakni” azonban csak megtisztított szívben fog, abból a célból, hogy hú szövetségesként folyamatosan „vezérelje” (Rm 8,13), segítse az embert.

„Krisztus nem változtatott a búcsúzásakor tett ígéretén, hogy követőinek elküldi a Szentlelket. Isten nem korlátozta kegyelme gazdagságának kiadását. Ígéretének beteljesedése azért nem észlelhető olyan mértékben, amint lehetne, mert az ígéretet nem értékeljük, nem becsüljük az értékének megfelelően. Ha minden keresztény készséges volna elfogadni, akkor elnyerhetné a Szentlelket. Ahol a Szentlélek szükségességét alig veszik figyelembe, ott lelki sivárságot, sötétséget, hanyatlást és halált láthatunk...

Ha tehát a Szentlélek az erő közvetítője, akkor miért nem éhezünk és szomjúhozunk a Lélek adományát? Miért nem beszélünk erről, miért nem imádkozunk érte, és miért nem prédikálunk róla? Az Úr készségesebben adja Szentlelkét azoknak, akik Őnéki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermekeiknek ajándékaikat. Krisztus minden munkása naponta könyörögjön Istenhez a Lélek keresztiségéért! A keresztény munkások gyűljenek össze, egy-

egy csoport tagjai együtt kérjenek segítséget és mennyei bölcsességet a helyes tervezéshez és kivitelezéshez. Különösen azt kérjük Istentől, hogy kiválasztott követeit részesítse a Lélek csodálatos keresztségében a lelki munka mezején. A Lélek megnyilvánuló ereje olyan hatalmasan támogatná az igazság hirdetését Isten munkásai életében, ahogy azt a világ minden tisztelete és dicsősége együttvéve sem adhatja meg.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A Lélek adománya c. fejj., 39–40. o.)

---

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.*

Az ember helyes viszonyulása Istenhez: szeretetszövetség, istenfélelem, Isten imádása

|| Mi a természetes erkölcsi következménye részünkről annak, ha igazán megismerjük Istent?

- „Megismertük és elhittük az Isten irántunk való szeretetét... Szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket!” (1Jn 4,16–19)
- „Szeretetet kívánok én, és nem áldozatot, Istennek ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat.” (Hós 6,6)
- „Jézus pedig mondta: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből!” (Mt 22,37)

.....
.....
.....

Isten és ember szeretetkapcsolatában Isten a kezdeményező. Ő „előbb szeretett minket”. „Mikor még bűnösök voltunk, meghalt értünk” – írja Pál apostol (Rm 5,8). És milyen halállal halt meg?

„Nem volt elégséges, hogy meghaljon... szégyenletes halállal kellett meghalnia... Az ember helyettesévé lett, aki árulóként és lázadóként áll a törvény ítélete alatt. Ezért Krisztusnak gonosztevőként kellett meghalnia az áruló, vétkes emberek helyett úgy, hogy lelkére nehezedt minden felhalmozott bűnük. A bűnös, elítélt emberért történt a menny Fenségének megaláztatása, hogy kiemeljen bennünket erkölcsi süllyedésünkből. Jézus alább és alább szállt megaláztatásában, míg végül nem volt már nagyobb mélység, amit elérhetett volna.” (Ellen G. White, 141. kézirat, 1901)

Krisztus áldozatában mind az Atya, mind a Fiú részéről olyan végtelen szeretet nyilatkozott meg, hogy erre egyedül az ember szeretetben való teljes önátadása lehet a méltó válasz (lásd Rm 12,1). „Krisztus szeretete szorongat minket” – írja Pál apostol, és ez arra készíti az embert, hogy ezután ne magának éljen, hanem annak, aki érte ezt a kimondhatatlan áldozatot meghozta (2 Kor 5,14–15). Ez az oka annak, hogy Isten ismerete és szeretete váltófogalom a Szentírásban. Isten is a valódi viszonszeretet ébredését várja részünkről, mert csakis ez esetben bízunk annyira benne, hogy igényeljük, elfogadjuk szabadító, gyógyító, nevelő munkáját. Ha Isten megismeréséből fakad iránta való szeretetünk, akkor ez nem változékony érzelem lesz (lásd Hós 6,4), hanem szilárd értelmi meggyőződéssel nyugvó hála, hűség, teljes bizalom és önátadás.

2 Miben nyilatkozik meg Isten iránti szeretetünk valósága?

• „Akit, noha nem láttatok, szerettek, akiben, noha most nem látjátok, hisztek, és kibeszélhetetlen, dicsőült örömmel örvendeztek.” (1Pt 1,8)

- „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok... Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem.” (Jn 14,15–21)
- „Az a parancsolatunk is van őtőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a maga atyjafiát is... Mindaz, aki... szereti a szülőt, azt is szereti, aki attól született.” (1Jn 4,21–5,1)

Aki valóban szereti Istent, az örvendező keresztény. Bármiképpen alakulnak is a külső körülményei, elégedett és boldog ember. Azonosítja magát a zsoltairos hitvallásával: „Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad, a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.” (Zsolt 16,11) „Én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem. Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!... Isten közelsége oly igen jó nekem.” (Zsolt 73,23–28)

Aki szereti Istent, az komolyan veszi, tiszteli az Ő szavát, megtartja parancsolatait. Amint Jézus is mondta: azok alkotják az Ő földi családját, akik beszédét „hallgatják és megtartják” (Lk 8,21). Aki szereti Istent, annak „nem nehezek” a parancsolatai (1Jn 5,3), hanem az Ő igája „gyönyörűséges és könnyű” (Mt 11,30).

Isten iránti szeretetünktől elválaszthatatlan, hogy szeressük többi teremtményét, gyermekeit. „Az isteni szeretet a kifürkészhetetlen mélységeket is megjárta az emberért, az angyalok pedig csodálkozva nézik, mennyire felszínes a hálája azoknak, akikre ez a szeretet árad. Az angyalok csodálkoznak, hogy milyen kevésbé értékeli az ember Isten

szeretetét. A menny megdöbbenve szemléli az emberi lelkek iránti közömbösségünket. Akarjuk-e tudni, mit érez Krisztus mindezek láttán? Vajon mit érezne egy apa és anya, ha tudomást szereznének arról, hogy eltűnt gyermekük mellett a hidegben és hóban csak úgy elmentek és ott hagyták pusztulásra ítélve azokat, akik megmenthették volna? Nem okozna ez nekik szörnyű fájdalmat, és nem háborodnának fel? Nem vádolnák-e azokat a gyilkosokat olyan forró haraggal, mint a könnyeik, és oly hevesen, mint a szeretetük? Minden ember szenvedése Isten egyik gyermekének a szenvedése, és azok, akik nem nyújtják oda segítő kezüket pusztulásra ítélt embertársuknak, kiváltják Isten igazságos haragját. Ez a Bárány haragja. Mindazokhoz, akik azt állítják, hogy Krisztust követik, de közömbösek embertársaik szükségletei iránt, Ő így szól majd a nagy ítéletnapon: »Nem tudom, honnét valók vagytok ti. Távozzatok el tőlem mindnyájan, akik hamisságot cselekedtek!» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 730–731. o.)

Z Mi az istenfélelem, amely az Istenhez való helyes viszonyulásunk fontos része, eleme?

- „Istent féljed, és az ő parancsolatait megtartsd, mert ez az embernek fődolga!” (Préd 12,15)
- „A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár, aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.” (1Jn 4,18)
- „Féld az Urat, a te Istenedet, tartsd meg minden rendelését és parancsolatát!...” (5Móz 6,2)
- „Az Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése...” (Péld 8,13)

Az istenfélelem nem Istentől való félelmet jelent. A félelem negatív érzés, a bűneset után kezdett az ember félni Istentől (1Móz 3,10). János apostol határozottan kijelenti, hogy az Istent szerető ember nem fél az Úrtól (1Jn 4,17–18).^{*} Pozitív jelentése is van azonban a félelem szónak. Amikor valami fenségesen tökéleteset találunk a természetben, vagy egy nagy-szerű emberi alkotással szembesülünk, félelemmel párosult hódolatot, tiszteletet érzünk. Gyakran szó szerint bizonyos borzongás, a megrendültség érzése lesz úrrá rajtunk. Mindez a szóhasználatunkban is tükröződik. Azt mondjuk például valamiről, hogy „félelmetesen fenséges”, vagy „félelmetesen szép”. Isten végéremehetetlen bölcsessége, tökéletes igazságossága, szeretete, mindenható hatalma is félelemmel vegyes csodálatot és mélységes tiszteletet kelt bennünk, ha igazán megismerjük Őt, és egészséges erkölcsi érzéssel értékeljük ezt az ismeretet.

Isten közvetlen közösségbe akarja vonni önmagával az embert, de ez a közösség nem egyenlő partnerek szövetsége. Erről nem szabad elfeledkeznünk. Kegyelmi szövetség ez a hatalmas Isten és a parányi ember között. Ezért az embernek mindenkor tisztelettel kell feltekintenie Istenre a közvetlen szeretetkapcsolatban is. Az Ige szerint Istent félni a gyakorlatban annyit jelent, mint parancsolatait megtartani (5Móz 6,2), azaz igazságot cselekedni, és ezzel együtt gyűlölni, kerülni a bűnt, ami Isten parancsolatainak a megszegése, az igazság ellentéte (Péld 8,13).

Az istenfélelem eredménye az a belső lelki magatartás, amikor az ember abszolút komolyan veszi Isten szavát, azonosul annak erkölcsi ítéletével, szereti azt, amit Isten igazságnak jelent ki, és gyűlöli annak ellentétét.

^{*} Az Újszövetségben az *euszebeia* szó jelöli az istenfélelmet. Jelentése: jó félelem. Nem a legszerencsésebben fordítja Bibliánk *kegyességnek*, megfelelőbb az *istenfélelem* fordítás.

4 Mit jelentett az istenfélelem egyes bibliai személyek életében?

- „Mondta az Úr a Sátánnak: Észrevetted-e az én szolgámat, Jóbót? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő, és büngyülő. (Jób 1,8, vö. Jób 31. fej.)
- [József válasza Potifárnénak:] „Senki sincs nálam nagyobb az ő házában, és tőlem semmit sem tiltott el, hanem csak téged, mivelhogy te a felesége vagy, hogyan követhetném hát el ezt a nagy gonoszságot, és [hogyan] vétkeznék Isten ellen?” (1Móz 39,9)
- „Az előbbi helytartók, akik előttem voltak, terhelték a népet, mert kenyérért és borért több mint negyven ezüst sékelt szedtek be tőlük, sőt még legényeik is zsarnokoskodtak a népen. De én nem cselekedtem így Isten félelme miatt.” (Neh 5,15)
- „Abdiás pedig felette igen félt az Urat, mert mikor Jézabel megölette az Úr prófétáit, Abdiás száz prófétát vett [oltalmába], és elrejtette őket ötvenenként [egy-egy] barlangba, ott táplálta őket kenyérrel és vízzel.” (1Kir 18,3–4)
- „Volt pedig Cézareában egy Kornélius nevű férfiú, százados az úgynevezett itáliai seregből. Jámbor és istenfélő egész házanépével együtt, ki sok alamizsnát osztogatott a népnek, és szüntelen könyörgött Istenhez.” (Ap csel 10,1–2)

.....
.....
Az istenfélelem és a büngyöllet szétválaszthatatlan. Ennek a bizonyossága Jób élete (önvallomását lásd a róla szóló könyv 31. fejezetében), és József viselkedése is a kísértéssel szemben:

„József... gazdájának a felesége mindent megtett, hogy az ifjút rávegye Isten törvényének megszegésére. József

mindeddig megőrizte romlatlanságát a romlottsággal telt pogány országban, de ezzel a váratlan, erős, csábító kísértéssel hogyan szálljon szembe? József jól tudta, mi lesz a következménye annak, ha ellenáll. Az egyik oldalon a titoktartás, kegy és jutalom, a másikon a kegyvesztés, börtön, talán halál. Egész jövődő élete e pillanat döntésén múlt. Győznek-e vajon az elvek? Hű marad-e József Istenhez? Az angyalok kimondhatatlan aggodalommal figyelték ezt a jelenetet. József tántoríthatatlan hitének ereje mutatkozott meg válaszában. Nem akart visszaélni földi gazdája bizalmával, és – bármi is a következménye – hű akart maradni mennyei Urához... József első gondolata Isten volt. Ha állandóan abban a tudatban élünk, hogy Isten látja és hallja mindazt, amit teszünk vagy mondunk, s pontosan feljegyzi szavainkat és tetteinket, amelyekért egykor felelnünk kell majd, akkor félnénk büntetést elkövetni.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 220. o.)

Nehémiás istenfélelmével kapcsolatban írja Ellen White: „A világ szokásai nem jellemezhetik a hívőt. Nem követheti durvaságát, csalásait, zsarolását. A felebarát ellen elkövetett minden igazságtalan tett az arany szabály megsértése. Minden igazságtalanságot, amit Isten gyermekei ellen elkövetünk, szentjei személyében Krisztus ellen követjük el. Ha bármilyen vonatkozásban ki akarjuk használni mások tudatlanságát, gyengeségét vagy szerencsétlenségét, ezt a kísértetünket csalásként jegyzik fel a mennyei könyvekben. Aki igazán féli Istent, az inkább éjjel-nappal keményen dolgozik és a nyomorúság kenyerét eszi, mint hogy hódoljon a nyereszkes szenvedélyének, amely nyomorgatja az özvegyet és árvát, és megfosztja jogaitól az idegent. Az egyenestől való legkisebb elhajlás ledönti a korlátokat, és még nagyobb jogtalanságok elkövetésére készíti fel az ember szívét. Amilyen mértékben előnyhöz jutunk mások rovására, ugyan-

olyan mértékben csökken lelki érzékenységünk Isten Lelkének befolyása iránt. Az ilyen áron szerzett nyereség valójában félelmetes veszteség.” (*Próféták és királyok*, 403–404. o.)

Abdiás istenfélelme abban nyilatkozott meg, hogy élete kockáztatásával is mentette az ártatlanul üldözötteket. Istenfélelme nagyobb volt a királytól való félelménél, noha Akhábtól és főként Jézabeltől ugyancsak lehetett félni. Az Abdiásról szóló rövid feljegyzés arról tanúskodik, hogy nem tartozott a különlegesen bátor emberek közé, félt a királytól, istenfélelme azonban mégis bátorrá, hőssé tette a nehéz időkben.

„Kornéliusz római százados, jómódú és előkelő származású férfi volt, aki bizalmas, tiszteletbeli állást töltött be. Születésére, neveltetésére és képzettségére nézve pogány ember, aki a zsidókkal való kapcsolatán keresztül ismeretet nyert Istenről, és igaz szívvel imádta Őt. Hite őszinteségét a szegények iránti könyörületével mutatta ki. Jótékonyságát mindenütt ismerték, és igazságos élete mind a zsidók, mind a pogányok körében jó hírűvé tette. Befolyása áldás volt mindazokra, akikkel kapcsolatba került. Az ihletett feljegyzés leírja: »Egész házanépével együtt kegyes és istenfélő ember volt, aki sok alamizsnát osztogatott a népnek, és szüntelenül könyörgött Istenhez.« Kornéliusz Istenben, a menny és a föld Teremtőjében hitt, tisztelte Őt, elismerte felsőbbségét, és kikérte tanácsát élete minden ügyében.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Az igazságot kereső lélek c. fejj., 88–89. o.)

5 Mit jelent Isten imádása?

• „Féld az Urat, a te Istenedet, őnéki szolgálj!... Ne járjatok idegen istenek után!” (5Móz 6,13–14)

• „Vitte őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatta néki a világ minden országát és azok dicsőségét. Ezt mondta neki: »Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem.« Ekkor mondta neki Jézus: »Eredj el, Sátán, mert meg van írva, az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!«” (Mt 4,8–10)

• „Előhozván pedig őket, állították a tanács elé, és megkérdezte [az apostolokat] a főpap: »Nem megparancsoltuk-e néktek parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És íme betöltöttétek Jeruzsálemet tudományokkal, és ránk akarjátok hárítani annak az embernek a vérét.« Felelt pedig Péter és az apostolok, mondván: »Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.«” (Ap csel 5,27–29)

Az *imádás*nak fordított újszövetségi szó jelentése: *meghajolni*. Isten rendelkezésére bocsátást, szolgálatra, feltétlen engedelmessegre való készséget fejez ki az Isten-imádás. Teljes önátadást, hiánytalan engedelmesseget csakis Isten iránt tanúsíthat az ember. Egyedül Őneki tartozik ezzel, más lényt vagy dolgot nem helyezhet elé, mert ez Isten iránti erkölcsi kötelezettségének az elárulása, Teremtője iránti hűtlenség lenne. Az istenfélelem és Isten imádása csaknem azonos fogalmak – az előbbiből következik az utóbbi. A mély tisztelet Isten iránti feltétlen engedelmessegre, szolgálatkésziségre készítet.

Tanulságos megfigyelni, miként értelmezik a zsidók 5Móz 6,13–14-et: „Szeretet és félelem Isten iránt együtt jelentik a legnagyobb tiszteletet. A zsidó hagyomány szerint Isten félelme a leghatalmasabb elrettentő a gonoszságtól, Isten szerete a leghatalmasabb ösztönző, hogy az isteni akarat szerint éljünk.” (Joseph H. Hertz: *Mózes öt könyve és haftárak*, 89. o.)

Amint Sátán Jézust is arra kérte, hogy csupán egyszer boruljon le előtte, minket is arra ösztönöz, hogy csak egy, akár egészen kicsiny dologban neki hódoljunk. Ezt sokszor úgy

tünteti fel, mintha Isten ügyéért kellene ezt megtennünk. Úgy állítja be, hogy egy engedménnyel sokat nyerhetünk. Jézus azonban nem lépett ebbe a csapdába, és nekünk sem szabad ezt tennünk.

„Arra a parancsra, hogy »többé ne szóljanak Jézus nevében«, a tanítványok válaszként kijelentették: »Igaz dolog-e Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre?« Ugyanezt az alapelvet igyekeztek az evangélium követői a reformáció ideje alatt is megvalósítani... Ennek az alapelvnek a megóvásáért napjainkban is állandóan küzdenünk kell. Az igazság és vallásszabadság zászlaját, melyet Isten tanúi az évszázadok során fennen lobogtattak, az utolsó küzdelemben Isten a mi kezünkre bízta. Ezért a nagy adományért a felelősséget azok vállára helyezte, akiket Igéje ismeretével áldott meg. Isten Igéjét a legnagyobb tekintélyként kell elismernünk. Isteni intézkedésként kell elfogadnunk az emberi kormányzatot: az iránta való engedelmesség, jogos határain belül, szent kötelességünk. De ha követelményei ellenkeznek Isten parancsaival, akkor »inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mintsem embereknek«. Isten szavát minden emberi törvényadás felett valónak kell elismernünk: az »Így szól az Úr« nem állhat mögötte annak, hogy »Így szól a gyülekezet«, vagy »Így szól a földi hatalom.«” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 45–46. o.)

6 Milyen próbatételben kell megállnunk hamarosan az Istenimádást illetően?

• „Az is adatott néki, hogy a fenevad hasonmásába lelket adjon, hogy az szóljon is, és azt művelje, hogy akik nem imádják a fenevad hasonmását, megölessenek.” (Jel 13,15)

- „Szólt Nabukodonozor: »Sidrák, Misák és Abednégó! Szántszándékból nem tisztelitek-e az én istenemet, és nem imádjátok-e az arany [álló]képet, amelyet felállítottam?...« Felelt Sidrák, Misák és Abednégó a királynak: »Ó, Nabukodonozor! Nem szükséges erre felelnünk neked. Íme, a mi Istenünk, akit szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezedből is, ó király, kiszabadít minket. De ha nem [tenné is], legyen tudodra, ó király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany [álló]képet, amelyet felállítottál, nem imádjuk.«” (Dn 3,14–18)
- „Mivel megtartottad az én állhatatosságra* intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy megpróbálja a föld lakosait.” (Jel 3,10)

„Fontos tanulságokat kell levonnunk abból, ami a héber ifjakkal Dura mezején történt... Az Isten népe előtt álló gyötrelmes idő olyan hitet igényel, amely nem ingadozik. Isten gyermekeinek meg kell mutatniuk, hogy imádatuknak Ő az egyedüli tárgya, és semmilyen áron, még az életük árán sem lehet őket rábírní arra, hogy akár a legkisebb engedményt tegyék a hamis imádat javára. A hűséges szív előtt – az örök Isten Igéje mellett – a bűnös, véges emberek parancsai elveszítik jelentőségüket. Az igazságnak engedelmeskednek, legyen bár börtön, száműzetés vagy halál a következménye.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 317. o.)

„Az a lelkület, amely a letűnt korokban az igaz egyház üldözésére készített embereket, a jövőben hasonló eljá-

* Pontosított fordítás szerint.

rást fog kiváltani Isten hűséges gyermekeivel szemben. Már folynak az előkészületek az utolsó nagy küzdelemre. Az igaz egyház ellenségei ma a szombat parancsát megtartók kis csoportjában a kapunál ülő Márdokeust látják (Eszter 1,1–2)... Üldöző uralkodók, lelkészek, egyháztagnak esküsznek össze ellenük. Szóban és írásban kérkedéssel, fenyegetéssel és gúnyjal igyekeznek megtörni hitüket. Megtévesztéssel és dühös felhívásokkal keltik fel az indulatokat... A törvényhozók meghajolnak a vasárnaptörvények követelése előtt, hogy ezzel népszerűsége tegyenek szert, és pártfogásban részesüljenek. De azok, akik félik Istent, nem fogadhatják el a Tízparancsolat egyik előírását sértő intézményt. Ezen a csatatéren vívja utolsó nagy harcat az igazság a tévelygéssel. Nem kell kétségeskednünk a harc kimenetelét illetően. Ma is, mint Eszter és Márdokeus korában, az Úr megvédi igazságát és népét.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 375–376. o.)

„Az üldözés idején Isten szolgálóinak hite próbára téteik... Amikor a támadások erősödnek... elbizonytalanodnak, mert azt hiszik, ők hozták magukra a bajt. De lelkiismeretük és Isten Igéje meggyőzi őket arról, hogy helyesen cselekedtek... A harc egyre súlyosabb lesz, de a veszéllyel együtt nő a hitük és a bátorságuk is. Ezt mondják: Nem merjük a világ kegyének elnyeréséért Isten szavát megmásítani, szent törvénye egy részét lényegesnek, más részét lényegtelennek tartani. Az Úr, akit szolgálunk, meg tud szabadítani bennünket. Krisztus legyőzte a föld hatalmasságait, mi pedig féljünk a legyőzött világtól?” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 542–543. o.)

*E heti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

Milyen bizonyágtételre van szüksége ma a világnak Istenről?

I Milyen állapotban van ma a világ az istenismeretét illetően? Milyen tanúságtételre van szüksége?

- „Kelj fel, áraszd ki világosságodat, mert eljött világítá-sod ideje,* és az Úr dicsősége rajtad feltámadt! Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.” (Ésa 60,1–2)
- „Éjfélkor pedig kiáltás lön: »Ímhol jön a vőlegény! Jöj-jetek elébe!« Akkor felkeltek mind azok a szüzek, és elké-szítették a lámpásukat.” (Mt 25,6–7)

Ez a prófécia Jézus első adventje előtt is beteljesedett. Ellen White így ír erről: „Amikor Krisztus eljött a világra, sötétség borította a földet és éjszaka a népeket. Isten élő szava gyors ütemben vált holt betűvé. Isten halk, szelíd

* Javított fordítás szerint.

hangját csak olykor-olykor hallották a legbuzgóbb istentiszteelők, mert az emberi tanítások, bölcselkedések, hagyományok elnémították. A papok hosszas, cikornyás magyarázatai titokzatossá, kivehetetlenné és bizonytalaná tették azt, ami eredetileg egyszerű és közérthető volt. A vetélkedő irányzatok megzavarták az embereket. A különféle elméletek távol álltak az igazság tanításától. Igazság tekintett alá a mennyből az emberek fiaira, de nem tükröződhetett vissza, mivel sötétség borította a földet és sűrű éjszaka a nemzeteket. Az igazság világosságának kellett előragyognia az erkölcsi sötétség közepette, hogy szertefoszlassa az Isten dicsőségét elrejtő tévedés homályát.” (Ellen G. White: „*A Te Igéd igazság*”, 91. o.)

Hasonló állapotok uralkodnak ma is. Isten dicsőségének felragyogására van szükség a sűrű sötétségben. Emlékezzünk arra, hogy a *dicsőség* szó Isten jellemére utal (Jn 1,14; 2Kor 3,18 stb.). Az isteni jellem dicsőségének pedig Isten hívő népe által kell felragyognia, azáltal, hogy az életük tükrözi ezt a dicsőséget.

„[Jézus példázatában] a vőlegény éjfélkor, a nap legsötétebb órájában érkezett. Hasonlóképpen Krisztus is a föld történelmének legsötétebb időszakában jön majd el. Noé és Lót napjai szemléltetik, hogy milyen lesz a világ közvetlenül az Emberfia eljövetele előtt. Az Írások erre az időszakra előtekintve kijelentik, hogy Sátán ekkor minden hatalmát és a gonoszság minden csalárdságát (2Thess 2,9–10) latba veti. Tevékenysége a rohamosan növekvő sötétségben, az utolsó napok sokféle tévelygésében, eretnekségében, ámitásában érhető tetten. A nagy hitető nem csupán a világot taszítja rabságba, hanem csalásaival megrontja Jézus Krisztus hitvalló gyülekezeteit is. A nagy hitehagyás áthatolhatatlan sötétséget eredmé-

nyez. Isten népe számára ez a próbák, a könnyek és az igazság miatti üldöztetés éjszakája lesz, de ezt a sötétséget Isten világossága fogja beragyogni...

Isten félreismerésének sötétsége borítja be a földet. Az emberek egyre kevésbé ismerik az Úr jellemét, egyre inkább félreértelmezik. Az Istentől származó üzenetet kell hirdetni, amelynek megvilágosító ereje és szabadító hatalma van. Jellemét kell bemutatni, dicsősége – jósága, kegyelme és igazsága – fényének kell beragyognia a világ sötétségét. Ezt a munkát ábrázolják Ésaiás próféta szavai: »Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! Emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! Emeld fel, ne félj! Mondd Júda városainak: Ímhol Istenetek! Ímé, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jön, és megfizetése Őelőtte.« (Ésa 40,9–10) Akik a Vőlegényre várnak, mondják ezt az embereknek: »Ímhol Istenetek!«

A világnak hirdetendő utolsó kegyelmi üzenet, a kegyelem utolsó fénysugara nem más, mint Isten szeretetteljes jellemének bemutatása. Isten gyermekeinek az Ő dicsőségét kell kinyilvánítaniuk. Saját életükben és jellemükben annak kell megmutatkozni, amit Isten kegyelme értük tett. Az igazság napsugarainak igaz beszédben és megszentelt cselekedetekben kell felragyogniuk.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 306–307. o.)

2 Hogyan jellemzi az Újszövetség a végidő emberiségét?

- „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szerető, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértékte-

lenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, akiknél megvan a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét... Mert lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják fülüket, de a mesékhez oda-fordulnak.” (2Tim 3,1–5; 4,3–4)

• „Az utolsó időben gúnyolódók* támadnak, akik a saját kívánságaik szerint járnak, és ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva! Mert készakarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és a föld vízből és víz által állott elő az Isten szavára, amely által az akkori világ vízzel elborítottván, elveszett. A mostani egek pedig és a föld ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára.” (2Pt 3,3–7)

Szinte hihetetlen, hogy kétezer évvel ezelőtt ilyen pontos jelentést írtak le az apostolok a mi korunkról. Ezt csakis a Szentlélek ihletése által tehették. Keressük meg, hogy melyik az a kifejezés, amely mindkét apostol jellemzésében megtalálható, és fejtsük ki a jelentését! Vegyük számba a speciálisan korunkra illő, jellegzetes kifejezéseket is, amelyek e két időszakban szerepelnek!

* Javított fordítás szerint.

„Az a veszély fenyeget, hogy Isten igazságát hazugsággá változtatják... A fiatalok forrón kíváncsiak valami újszerű után, legyen az mégoly gyatra minőségű is.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 211. o.)

Z Milyen üzenetet akar hirdettetni Isten a végidő emberiségének?

• „Ezután más angyalt láttam repülni az égbolt közepén, akinél az örökkévaló evangélium volt, hogy tudtára adja a jó hírt a föld lakosainak, minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek. Hatalmas szózatként hirdette: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája! Imádjatok azt, aki az eget, a földet, a tengert és a vizek forrásait teremtette!”* (Jel 14,6–7)

• „Te, Belsazar, az ő fia, nem aláztad meg a szívedet... Az ezüst- és arany-, érc-, vas-, fa- és kőisteneket dicsérted, akik nem látnak, sem nem hallanak, sem nem értenek; az Istent pedig, akinek kezében van a te lelked, és előtte van minden utad, nem dicsőítetted.” (Dn 5,22–23)

Istent nem valamiféle földi, emberi dicsőségvágy készíti, amikor felszólít bennünket, hogy „néki adjuk a dicsőséget”. Nincs semmi szüksége a dicsőítésünkre, éppúgy, mint ahogyan az adományainkra sem (vö. Zsolt 50,9–12). Akár Isten hatalma

* Javított fordítás szerint.

oldaláról nézzük, akár a jelleme oldaláról, nyilvánvaló, hogy Istennek semmit sem adunk a dicsőítésünkkel, sőt az emberi fogalmak szerinti dicsőítést Ő nem is igényli, visszataszító számúra (lásd: Mal 1,10). Nekünk van szükségünk arra, hogy belássuk: Isten méltó rá, hogy dicsőség adassék neki végéremehetetlen bölcsessége miatt, és különösképpen a jelleme folytán. Erkölcsi lénye megmutatkozik abban, hogy hatalmát és bölcsességét nem önző módon használja fel. Nem a saját kizárólagos tulajdonaként tartja meg ezeket, hanem örömmel adja minden teremtményének, aki kész az igazság útján járni.

A Biblia rámutat: nemcsak hálátlanok vagyunk és nem dicsőítjük Istent, hanem hajlamosak vagyunk arra, hogy mintegy elraboljuk Isten dicsőségét, és magunknak tulajdonítsuk. Az önzés felettébb bűnös és rút volta nyilatkozik meg ebben. Izráel népének ilyenfajta bűnéről szemléletes, jelképes beszéddel szólt az Úr: „Kiment híred a pogányok közé a te szépségedért, mert tökéletes voltál az én ékességeim által, amelyeket reád tettem, azt mondja az Úr Isten. De elbízta magát szépségedben, és paráznává lettél híred szerint.” (Ezék 16,14–15; vö. 28,12–15)

Ha az Ige rá nem vezetne, talán eszünkbe sem jutna, hogy így is lehet vétkezni: el lehet rabolni azt a dicsőséget, ami mászt illet meg. És meg lehet ezt tenni mindenekelőtt a teremtő és minden jót adományozó Istennel! Az őslázadó Sátán, a bűn szerzője volt az, aki először ezt cselekedte. „Te voltál az arányosság pecsétgyűrüje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben... Szíved felfuvalkodott szépséged miatt, megrontottad bölcsességedet fényességben.” (Ezék 28,12–17)

Voltaképpen mindenféle emberdicsőítés, emberkultusz és embermagasztalás bűn, mert embernek tulajdonítjuk az Istennek járó tiszteletet és dicsőséget. Mennyire áthatja ez a felfogás a mai világunkat! Istenről egyáltalán nem vesznek tudomást az emberek, viszont telhetetlenül magasztalják és dicsőítik önmagukat és egymást. A különböző versenyek győzteseit, a

népszerű sztárokat szinte istenként ünneplik és emelik maguk fölé! Mindez velejéig pogány gondolkodásmód és viselkedés a Biblia ítélete szerint. Sokszor az egyházakba is beszivárog ez a szellem. Egyre-másra születnek címek, ünneplések, szokások emberek magasztalására és dicsőítésére.

„Amit Isten tudtomra adott az örökkévaló dolgokat és az emberek gyengeségét illetően, mély benyomást tett gondolkodásomra, és életemet is, jellememet is befolyásolta. Semmi okot nem látok arra, hogy az embert magas polcra kellene helyeznünk, vagy dicsőítenünk kellene.”

(Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 310. o.)

4 Milyen nép alkalmas arra, hogy megszólaltassa ezt az üzenetet?

• „Ők azok, akik nem fertőztettek meg magukat asszonyokkal, mert szüzek. Ők azok, akik követik a Bárányt, bárhova megy... Szájukban nem találtatott hazugság – feddhetetlenek... Itt [van] a szentek állhatatossága, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!”* (Jel 14,4–12)

• „Ezután láttam más angyalt alászállni a mennyből, aki nek nagy hatalma volt, és dicsősége bevilágította a földet.” (Jel 18,1)

* Javított fordítás szerint.

„Az embert a folyamatosan befogadott isteni szeretet teszi képessé arra, hogy világosságot árásson. Azok szívébe, akik hitbeli közösségben vannak Istennel, bőségesen ömlik az aranszínű olaj, hogy jó cselekedetek és szívbéli szolgálat formájában világítson. A Szentlélek nagy és felmérhetetlenül bőséges ajándékaiban ott van a menny minden kincse. Nem Isten korlátozza azt, hogy kegyelmének gazdagsága a földön élőkre áradjon. Mindenki betelhetne Szentlélekkel, ha készen állna a befogadására.

Minden ember kiváltsága, hogy élő csatornává legyen, amelyen keresztül Isten kegyelmét és Krisztus kikutathatatlan gazdagságát közvetítheti a világnak. Krisztus olyan emberekre vágyik a legjobban, akik Lelkét és jellemét mutatják be a világban. A világnak pedig arra van a legnagyobb szüksége, hogy embereken keresztül mutakozzzék meg a Megváltó szeretete. Az egész menny olyan közvetítőkre vár, akiket keresztül áraszthatja a szent olajat, amely örömet és áldást nyújt az emberi szívnek.

Krisztus mindent megtett már azért, hogy egyháza átformálódjék, és a világ világossága, Immánuel dicsősége hassa át. Célja az, hogy minden Krisztus-követőt a világosság és a békesség mennyei fénye vegyen körül. Arra vágyik, hogy életünk az Ő örömét tükrözze. A Lélek bennünk lakozása a mennyei szeretet kiadásában mutatkozik meg. Az istenség teljessége keresztüláramlik az odaszánt embereken, hogy rajtuk keresztül mások is részesülhessenek belőle. Az Igazság Napjának »szárnyai alatt gyógyulás van« (Mal 4,2). Hozzá hasonlóan minden tanítványának is a bátorság, a segítőkészség és a valódi gyógyítás légkörét kell sugározni...

Krisztus nem arra szólítja fel követőit, hogy igyekezzenek világítani, hanem ezt mondja: »Világítsatok!« Ha befogadtátok Isten kegyelmét, akkor a világosság bennetek van. Távolítsátok el az akadályokat, és megjelenik az

Úr dicsősége. Akkor a világosság előtör, és eloszlatja a sötétséget. Az embereket lenyűgözi a hívőkben lakozó Krisztus dicsősége. Az Isten számára ily módon megnyert lelkek hálaadása és örömeke pedig visszaszáll a nagy Ajándékozóhoz.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 308–310. o.)

5 Hogyan hangozzék hát ajkunkon az isteni kegyelem hívé vása ma?

• „Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat! Az ő kijövele bizonyos, mint a hajnal, és eljön hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, amely megáztatja a földet.” (Hós 6,3)

• „Íme, elküldöm az én követemet, és megtisztítja előttem az utat, s mindjárt eljön templomába az Úr, akit ti kerestek, a szövetség követe, akit ti kívántok, ímé, eljön – ezt mondja a Seregek Ura. De kicsoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? Kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvös tüze, és a ruhamosók lúgja!” (Mal 3,1–2)

• „Annakokáért mondja: Serkenj föl, aki aluszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus!” (Eféz 5,14)

Bátorítanunk kell az embereket, hogy induljanak el az Istenkeresés útján! Félretéve minden előítéletet, keressék a hiteles Isten-ismeret forrását. Vegyék fontolóra a Bibliából elének rajzolódó Isten-képmást. Ha csak a lehetőségével is szóba állnak

annak, hogy Jézus ismét eljön – mégpedig teljes isteni dicsőségében –, akkor a végére kell járniuk e dolognak. Pascal így ír arról, hogy milyen helyzetben vagyunk mi emberek, és miért csupán az Isten-keresés az egyetlen helyes magatartás részünkről:

„Fogalmam sincsen róla, ki helyezett bele ebbe a világba, sem arról, mi ez a világ, és mi vagyok én magam; szörnyű bizonytalanságban vagyok minden felől; nem tudom, mi a testem, az érzékeim, a lelkem, azt sem, micsoda énemnek az a része, amelyik azt gondolja, amit mondok, amelyik minden, még önmagán is gondolkozik, de magát éppúgy nem ismeri, mint minden egyebet sem. Látom a világmindenség rettentő térségeit, amelyek körülölelnek, és én e roppant kiterjedés egy kis zugához vagyok láncolva, anélkül hogy tudnám, miért helyeztettem inkább ide, mint máshová, s az élnem adatott kevéssé idő miatt éppen az előttem is volt és utánam tovább folytatódó örökkévalóságnak erre a pillanatára lett kijelölve. Egyebet sem látok, csak végtelenségeket, amelyek úgy zárnak magukba, mint valami parányt, mint egy soha vissza nem térő, pillanatig tartó árnyékot. Csak annyit tudok, hogy nemsokára meg kell halnom, de éppen ez az elkerülhetetlen halál az, amit a legkevésbé ismerek. (...)

Íme, ezt látom, ez ejt engem zavarba. Körültekintek, és mindenütt csak homályt látok. A természet nem tár elém semmit, ami ne indítana kételkedésre és nyugtalanságra. Ha nem látnék benne semmi olyat, ami istenségre utal, a tagadás álláspontjára helyezkednék; ha pedig mindenütt egy Teremtő jegyeit fedezném fel, megnyugodnék a hitben. De mivel túl sokat látok a tagadáshoz, és túlságosan keveset a megbizonyosodáshoz, számtalan helyzetben vagyok... Így... nem tudva, mi vagyok, és azt sem, hogy mit cselekedjem, nem ismerem sem a helyzetemet, sem a kötelességemet. Szívem teljes erővel törekszik megtudni, hol van az igazság, hogy követhesse, az örökkévalóságért semmit sem találnék túlságosan drágának! (...)

Csak kétféle ember szolgál rá az értelmes névre: az, aki tiszta szívvel szolgálja Istent, mert ismeri, és az, aki tiszta szívéből keresi Őt, mert nem ismeri.” (Részletek a 194., 229. és 194. töredékből)

6 Milyen eredménye lesz az isteni üzenet hirdetésének a késői eső kiárasztása nyomán?

• „Népek jönnek világosságodhoz, és királyok a neked feltámadt fényességhez... A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én az Úr, idején, hamar megteszem ezt!” (Ésa 60,3. 22)

• „Lészen az utolsó időben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye a hegyek felett, és magasabb lesz a halmoknál. Özönléni fog hozzá minden nép. Eljön sok nép, mondván: Gyertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az ő útjaira, mi pedig járjunk az ő ösvényein, mert a tanítás Sionból jön, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde!” (Ésa 2,2–3)

• „Ezután láttam: Ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számolhatott, minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvcsoportból. A trón előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, pálmaágakkal a kezükben.” (Jel 7,9)

A Jel 7,9-ben bemutatott sokaságról többen azt gondolják, hogy az összes kor megváltottairól van szó. Valójában a Szentlélek erejével ható végső nagy evangéliumhirdetés által összegyűjtött sokaságot látjuk itt. Azt olvassuk, hogy „minden

nemzet, törzs, nép és nyelvcsoporthoz” közül valók (javított fordítás szerint). Ugyanez a kifejezés olvasható Jelenések könyve 14. fejezetének a 6. versében is, ahol arra vonatkozik, hogy az emberiség utolsó nemzedéke idején mindenkire, minden néphez el kell jutnia az örökkévaló evangélium hirdetésének, az utolsó, különleges isteni kérésnek.

János apostol látomásában a huszonnégy vén egyike megkérdezi a fehér ruhákba öltözött emberekről, hogy kik ők és honnét jöttek (13. vers). Itt találhatjuk meg a legegyértelműbb útbaigazítást arra vonatkozóan, hogy miként vélekedjünk a nagy sokaságba tartozók kilétéről. A válasz úgy hangzik, hogy „ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból”. A nagy nyomorúság a Jézus második eljövételét megelőző, világméretű válságra, ezen belül is Isten hívő népe végső nagy megpróbáltatására utaló, különleges kifejezés a Bibliában. Egyértelmű tehát a vén kijelentése alapján, hogy a megszámlálhatatlan sokaság az emberi történelem utolsó nagy nyomorúságát, a hét utolsó csapást élte át a Földön.

Ezt a természetes következtetést erősíti meg a vén válaszában az a másik meghatározása is, hogy a fehér ruhába öltözött sokaság „kimosta és kifehéřítette ruháját a Bárány vérében”. A végidő hívő népéről ismételtelen kijelenti a Szentírás: „megfehérednek”, „tiszt és ragyogó fehér gyolcsba öltöznek” (Dn 12,10; Jel 19,8; vö. Jel 3,18), azaz rendkívüli jellemtisztaságot érnek el a megpróbáltatás közepette.

Az is elhangzik végül a fehér ruhákba öltözött emberekről, hogy szabadulásuk nyomán „nem éheznek és nem szomjúhoznak többé, nem tűz rájuk a Nap, nem bántja őket semmilyen hőséggel”. Ez a kijelentés is egyértelműen arra utal, hogy átérték a hét utolsó csapás rendkívüli időszakát a Földön, amikor a vizek nagyrészt ihatatlanná váltak, és a Nap természetellenes tevékenysége forráságot okozott.

Bátorítóak a következő idézetek a végső nagy evangéliumhirdetés eredményét illetően:

„Istennek ékkövei vannak minden egyházban, és nekünk nem az a dolgunk, hogy nagy hangozattal elítéljük a valóságos világot, hanem alázatosan és nagy szeretettel hirdessük mindenkinek az igazságot, amint Jézusban van. Hadd lássanak az emberek istenfélelmet és odaadást, hadd lássanak krisztusi jellemet, akkor majd vonzódni fognak az igazsághoz. Aki Istent mindenekfölött szereti, embertársát pedig úgy, mint önmagát, az világosság lesz a világban.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 110. o.)

„Istennek sok gyermeke van a katolikus és a protestáns egyházakban, akik legjobb tudásukhoz képest hűségesebbek sok olyan adventistánál, aki nem jár a világosságban. Az Úr akarata szerint az igazság üzenetének hangoznia kell, hogy a protestánsok is meghallhassák a figyelmeztetést...

Sok lélek fog kijönni a világból és a különböző egyházakból, a katolikusok közül is, akiknek a buzgósága messze meghaladja majd azokat, akik addig az igazság hirdetőiként csatasorban álltak. A tizenegy órai munkások ezért nyerik el majd méltó fizetségüket. Látva a közelgő küzdelmes időszakot, határozott hangozattal fújják majd a trombitát. Amikor a válság ránk tör, amikor a nyomorúság ideje elérkezik, ezek a munkások az élre törve magukra öltik Isten teljes fegyverzetét, felmagasztalják törvényét, ragaszkodnak Jézus hitéhez, és küzdenek annak a vallászabadságnak a fenntartásáért, amelyért a reformátorok fáradságot harcolták, és életüket áldozták.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, III. köt., 353. o.)

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

Február

1. szerda	1Móz 1,28	
2. csütörtök	Dn 4,22	
3. péntek	1Kor 15,22	Napnyugta: 16.46
4. szombat	Neh 9,13	
5. vasárnap	Zsolt 103,19	
6. hétfő	Mt 1,23	
7. kedd	Jn 6,15	
8. szerda	Zak 9,9	
9. csütörtök	Zsolt 48,2	
10. péntek	Zsolt 24,7–8	Napnyugta: 16.57
11. szombat	Zsolt 83,18	
12. vasárnap	Zsolt 119,126	
13. hétfő	Mk 10,15	
14. kedd	Jn 1,12	
15. szerda	Eféz 1,5–6	
16. csütörtök	Zsid 9,12	
17. péntek	Gal 3,29	Napnyugta: 17.08
18. szombat	Eféz 2,19	
19. vasárnap	Jn 14,21	
20. hétfő	Ap csel 5,29	
21. kedd	Mt 5,19	
22. szerda	Zsolt 40,9	
23. csütörtök	1Pt 4,10	
24. péntek	Zsolt 66,16	Napnyugta: 17.18
25. szombat	Mk 12,30	
26. vasárnap	Zsid 12,12-15	
27. hétfő	2Kor 6,1	
28. kedd	Lk 22,29	
29. szerda	Lk 22,30	

Március

1. csütörtök	Zsid 4,16	
2. péntek	Zsid 4,12	Napnyugta: 17.27
3. szombat	Jel 4,2–3	
4. vasárnap	Hab 2,20	
5. hétfő	Ésa 6,1	
6. kedd	Zsolt 92,7	
7. szerda	Zsolt 89,15	
8. csütörtök	Jel 5,13	
9. péntek	Zsolt 138,2	Napnyugta: 17.38
10. szombat	Zsolt 45,6	
11. vasárnap	Zsolt 9,4	
12. hétfő	Zsolt 110,1	
13. kedd	Zsolt 119,18	
14. szerda	Jel 3,10	
15. csütörtök	Ésa 43,25	
16. péntek	Kol 1,13–14	Napnyugta: 17.48
17. szombat	Eféz 3,12	
18. vasárnap	Jn 14,13	
19. hétfő	Jel 8,3	
20. kedd	Hós 14,4	
21. szerda	Jak 5,17–18	
22. csütörtök	2Kron 33,12	
23. péntek	1Pt 4,13	Napnyugta: 17.58
24. szombat	Zsid 12,28	
25. vasárnap	Zsolt 89,7	
26. hétfő	Zsolt 33,8	
27. kedd	Mt 6,9	
28. szerda	Zsolt 29,10–11	
29. csütörtök	Eféz 3,17	
30. péntek	Gal 5,24	Napnyugta: 19.08
31. szombat	Ésa 9,7	

Könyvajánló

www.bikkiado.hu

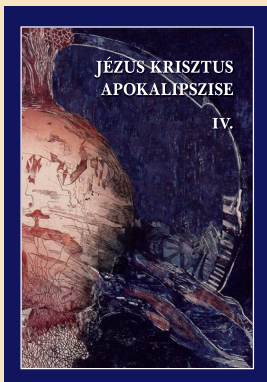
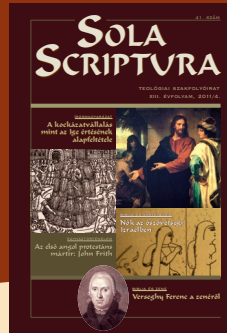

Biblia-tanulmányok
gyermekeknek

Égi szó

Jézus példázatai

Az Égi szó az újszövetségi időkbe kalauzolja kis olvasóit. A fejezetek Jézus egy-egy példabeszédének üzeneteit és örök igazságait tárják fel előttük. A kisiskolás korosztálynak ajánljuk önálló, mindennapi Biblia-tanulmányozásra.

Vankó Zsuzsa

Jézus Krisztus apokalipszise

IV. kötet

A könyvben a közeljövőben bekövetkező események tárulnak fel, amelyekre mindenkinek szükséges felkészülni. A IV. kötet önmagában is jól érthető, a Bibliát nem ismerők is bátran kézbe vehetik.

Megrendelhető a Spalding Alapítványnál:
06-20/569-7510 • spalding@spalding.hu

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó
1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46. • 06-1/267-3947
• 06-20/379-6020 • bik@bibliakiado.hu